

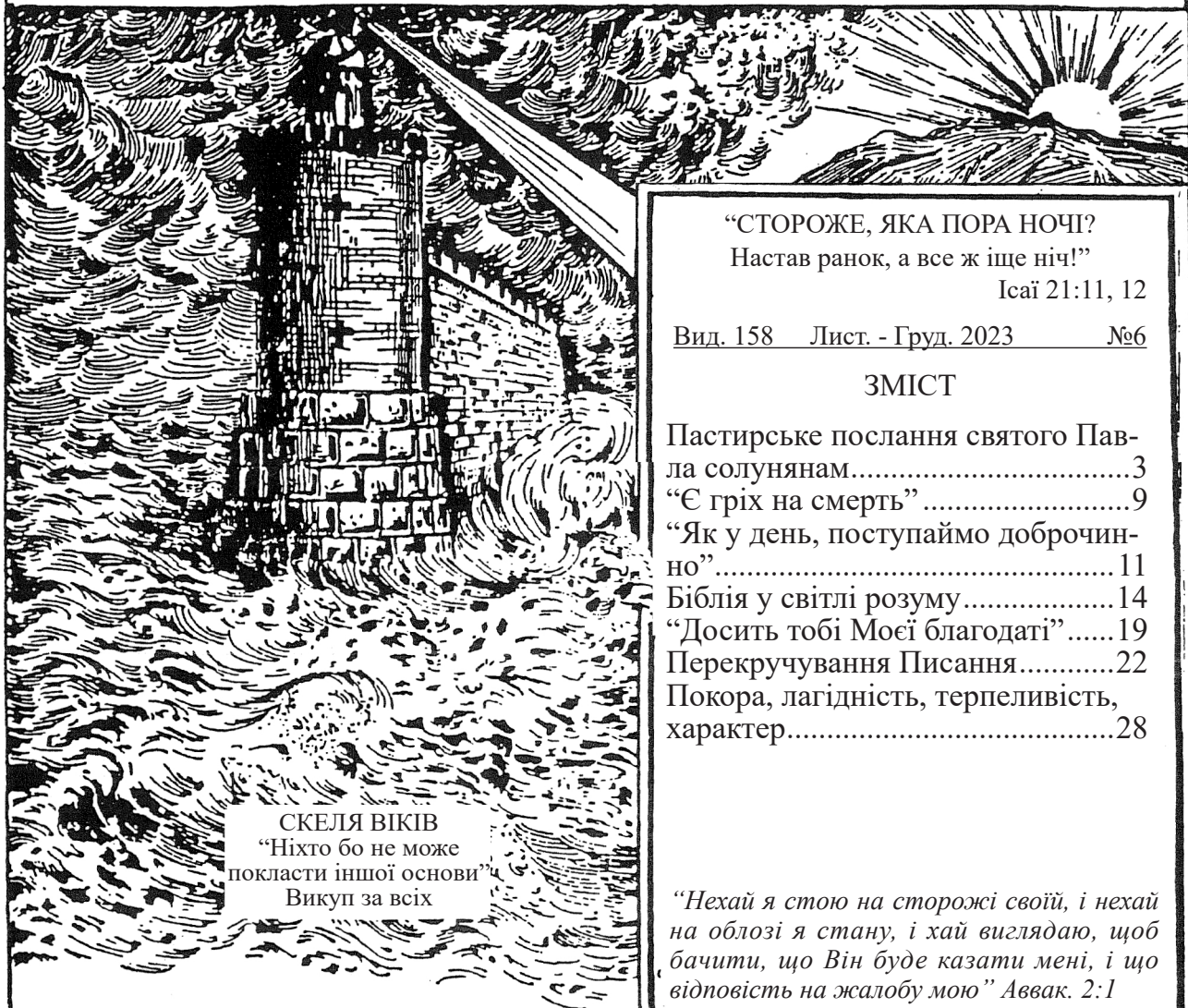

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 158 Лист. - Груд. 2023 №6

ЗМІСТ

Пастирське послання святого Павла солунянам.....	3
“Є гріх на смерть”	9
“Як у день, поступаймо добродійно”	11
Біблія у світлі розуму.....	14
“Досить тобі Моєї благодаті”	19
Перекручування Писання.....	22
Покора, лагідність, терпеливість, характер.....	28

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ СВЯТОГО ПАВЛА СОЛУНЯНАМ І СОЛУНЯН 5: 12-24

Заголовний текст:

*“Глядіть, щоб ніхто нікому не віддавав
злом за зло, але завжди дбайте про
добро один для одного й для всіх”
(в. 15).*

Це послання можна назвати уроком виховання характеру. Воно було написано з Коринту під час півторарічного перебування і діяльності св. Павла з його однодумцями в цьому місті, про що ми докладно говорили на минулому уроці. Перше Послання до Солунян, частиною якого є наш урок, вважається першим з новозавітних творів, які дійшли до нас, написаним у 52 р. н. е.

Послання дуже батьківське, дуже ніжне і любляче. Коли ми згадаємо, що віруючі, до яких воно було звернене, були лише “немовлятами у Христі”, яким не виповнилося й року, ми схильні дивуватися, що апостол вважав їх підготовленими до навчання на такому високому рівні. Але річ у тому, що справа Христа була дуже непопулярною через чистоту свого послання, через те, що воно не йшло ні в яке порівняння з мирським духом і закликало до повного посвячення Божій волі і Його провидінню не тільки свого серця, але й повсякденного життя.

Пригадаймо обставини написання цього послання. Менш ніж за рік до його написання апостол і Сила прибули з Филиппів у синцях, виснаженні тим, чого вони зазнали під час бунту, побиття та інших важких випробувань у в'язниці в Филипах. У Солуні якийсь час був спокій, і вони могли проповідувати Євангеліє Божої благодаті. Далі апостол знову був змушений утікати, після чого отримав звістку від віруючих Солуня через Силу і Тимофія. З батьківською любов'ю

він кілька разів намагався знову відвідати цих віруючих, але провидіння завжди перешкоджало йому. Можливо, саме ці перешкоди призвели до написання згаданого послання, такого корисного для них, а також для всього Господнього народу у світі на протязі вісімнадцяти століть. Ось так Божі провидіння “тим, хто любить Бога... допомагають на добре”. Після виховання віри і розвитку її завдяки чудовим урокам Божого Слова, вона стає міцним фундаментом для миру й радості, розради і спокою за будь-яких умов.

СЛОВО “ХАРАКТЕР” МАЄ ВЕЛИКЕ ЗНАЧЕННЯ

Слово “характер” у грецькій мові точно таке ж, як і в англійській. Спочатку так називали знаряддя скульптора – формувальне долото, яке використовувалося в грецькому мистецтві скульптури. Поступово значення слова розширилося і воно стало означати не лише знаряддя, але й сам процес роботи ним, формування, надання скульптурі форми. Поступово воно також стало означати особливості, тобто характеристики скульптурного витвору. Сьогодні це слово в англійській мові вийшло на ще вищий рівень і асоціюється з Божественним характером, який є досконалим прикладом, а також з людством, оскільки воно більшою чи меншою мірою володіє Божественними характеристиками.

Коли св. Павло пише в Посланні до Євреїв, 1 розд., що Христос є “образом істоти” особи Отця, фраза “образ істоти” в грецькій мові – це слово “характер”. Яка прекрасна думка, що наш Господь Ісус, через якого Отець промовляв до людства, пояснюючи Свою Справедливість, Любов і Свій план нашого примирення, був

образом істоти, подобою характеру Небесного Отця, повним благодаті та правди! Нам також не здається дивним, що Отець, запрошуючи “Малу Черідку” до співспадкоємства з Відкупителем у славі, честі та безсмерті, постановив, визначив наперед, що прийняті, “вибрані” повинні бути подібні до Його дорогого Сина, який був подібний характером до Нього самого. Воістину, у цій Божественній сім’ї буде чудова родинна подоба: Отець, Син і Наречена, Дружина Агнця! Кому це по силах? Хто гідний такого звеличення? Безумовно, той, хто хоче його досягти, повинен відкласти всякий тягар, всякий гріх, що напосідає, і повинен наполегливо перебувати у великій праці над собою і розвивати характер – єдиний тип характеру, який Бог може схвалити і винагородити.

Як скульптор повинен мати у своїй уяві образ, перш ніж зможе слідувати йому і витесати його з грубого каменю, так і ми повинні розпізнати справжній ідеал життя, а потім наслідувати його всім серцем, з непохитною волею. Як важливо, отже, щоб ми мали перед очима правильні ідеали, щоб ми мали мету в житті, щоб це була благородна мета високих критеріїв! У цьому полягає цінність доктрин Христа, вчень Святого Письма. Вони ставлять перед Божим народом найправдивіший і найблагородніший ідеал і тим самим допомагають учням у Христовій школі досягти вищих і величніших результатів, ніж вони могли б досягти інакше.

Кажуть, що кожна людина є скульптором своєї долі. Значною мірою це правда, але з християнином інакше. Він віддає себе Господу, а Господь береться викликати в ньому “і хотіння, і чин за доброю волею Своєю”. Знову ж таки, написано: “Ми Його твориво”. Дійсно, Господь не робить в нас роботу без нашої співпраці; але в нашому випадку Він є Директором, Наглядачем, а ми є помічниками, які співпрацюють з Богом для досягнення того, що Він поставив перед нами як Свій ідеал, Свій задум для нас. Славні картини, що постають перед нами в натхненному Слові – участь у Божественній природі та співучасть, співспадкоємство з нашим Господом і Відкупителем, – настільки неймовірно яскраві, що буквально приголомшують. Ми не в змозі усвідомити їхні деталі, якщо тільки все більше і більше не переминюємося через віднову нашого розуму Духом Правди.

МОДЕЛЬ НАШОГО УРОКУ

Модель, або ідеал цього уроку характеру міститься в заключних віршах (23, 24). Тут апостол представляє нашому розуму вершину християнського характеру. Попередні вірші розповідають нам, як його досягти. Він каже: “А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа”; “Вірний Той, Хто вас кличе, Він і вчинить оте”. Іншими словами, цей стан повного освячення є Божественним ідеалом для вас, і Бог виконає його в вас, якщо тільки ви будете слідувати встановленим вказівкам. [R4418] Після цього кожен удар молотка і долота самоконтролю, а також досвід поступово перетворюють і сформулюють нас по подоби характеру нашого Господа.

“Стоїмо, немов ті скульптори життя, –
Наші душі неприкриті перед нами.

Ми чекаємо, коли наш ідеал

В час належний Божий стане перед нами.

Якщо прагнем, то на камені оцім

Завдяки усім обтісуванням гострим

Ми досягнемо небесної краси.

Що за радість це видіння нам приносить!”

“В ВАС СТАРШИНУЮТЬ У ГОСПОДІ”

“Благаємо ж, браття, ми вас, шануйте тих, що працюють між вами, і в вас старшинують у Господі, і навчають вас вони”.

Хоча Святе Письмо дуже чітко підтримує свободу совісті всього Господнього народу і запевняє нас, що в Христі немає ні чоловіка, ні жінки, ні раба, ні вільного, але Його посвячені “всі одно” в Ньому як Його члени, проте воно виразно наводить нам думку, що Бог є наглядачем за справами Свого народу і що його успіх буде результатом визнання Господнього головування і визнання тих, кого Бог “поставив у Тілі” – апостолів, пророків, пастирів і вчителів, помічників тощо. Весь Господній народ є Божими дітьми, і “Христос для волі нас визволив” (Дерк.), але Він дав нам не волю чинити гріх, а волю від гріха, від його рабства, від його згубності. Звільнені, введені вірою і посвяченням у Божу сім’ю повинні усвідомити, що дім Отця і всі його улаштування перебувають під першим небесним Законом – Порядком. Спочатку вони повинні навчитися добровільно і з радістю підкорятися цьому порядку як умові, за якої вони

можуть перебувати в Божественній любові й прихильності та брати участь у благословеннях цієї сім'ї. Нехтуючи цим, вони ніколи не зможуть досягти прогресу в глибших і духовніших справах цієї сім'ї, і їм, як немовлятам, невмілим і неслухняним, не буде дозволено піти далі ясел.

Визнання Господа і спостереження за Його керівництвом через Його Слово та обітницю дасть змогу Господньому народові розпізнати тих, кого Він поставив над ними в Господі. Отже, в Божественному порядку Церква повинна обирати своїх слуг, старших, дияконів, пастирів. Кожен член Церкви повинен "піднімати руку" при голосуванні не лише за власним судженням, але й відповідно до свого розуміння Божественного суду, волі. Отже, якщо з Господнього провидіння наше бачення цього не здійсниться, якщо за справедливого розуміння і голосування хтось буде поставлений у Церкві всупереч нашому баченню Божественної волі, ми повинні бути покірними і співпрацювати з такою особою в міру наших можливостей, тому що, визнаючи Божественну мудрість і силу, ми повинні усвідомлювати, що воля більшості посвячених повинна бути прийнята як Божественна воля. Якщо іноді може здатися, що Господь допускає в Церкві речі, які суперечать її найвищим інтересам, ми не повинні боятися, але довірити все Йому і задовольнитися повним і вільним вираженням нашого судження про Господню волю, незалежно від того, згодні з нами інші чи ні.

Апостол у нашому урочі приймає як належне, що Церква діє впорядковано і в ім'я Господа поставила деяких зі свого числа, щоб вони старшинували в Господі – мали нагляд і певну міру контролю над інтересами праці. Апостол закликає, щоб їх знали, щоб їх визнавали не тільки особисто, але й як слуг Церкви, як Божественно призначених через Церкву. Вони повинні очікувати від них настанов. Вони повинні усвідомлювати, що як вірні слуги вони повинні стояти на сторожі інтересів Церкви. А всі, хто любить Господа і Правду, повинні прагнути, щоб на їхньому шляху було якомога менше труднощів, і робити все, що в їхніх силах, щоб підтримувати їхні настанови і належний вплив. Ці вибрані слуги повинні трудитися серед братів і сестер, а також наставляти їх. Служіння в Церкві – це не просто почесне служіння. Слово "служитель" означає "слуга", воно є правильним

і сповненим змісту – більш сповненим змісту, ніж багато хто, здається, бачить.

Продовжуючи, апостол закликає: "В великій любові їх майте за їхню працю". Не дозвольте, щоб з'явилося якесь суперництво духа і стало у вашому власному серці та в серцях інших коренем гіркості. Не дозвольте жодному недоброму слову критики злетіти з ваших уст на адресу будь-якого слуги Церкви. Навпаки, поважайте їх, шануйте, як того вимагає їхнє становище, бо вони певною мірою представляють Господа. І шануйте їх тією мірою, якою їхні труди заслуговують любові в Церкві. Таким чином, чим більше вони будуть схожі на Христа, тим більше їх будуть любити.

Більше того, св. Павло закликає: "Між собою заховуйте мир". Чому? Чому взагалі потрібно було радити мир, злагоду між тими, хто залишив світ позаду, визнав ім'я Христа і збирається разом як послідовники Князя Миру? Що може заважати їхньому миру? Напевно, кожен з них на власному досвіді дізнався щось про суперечки та гамір світу. Як вівця, кожен з них певною мірою був у небезпеці від вовків або, принаймні, відчував їхні погрози. Чому б цим стурбованим вівцям, зібравшись разом, не мати спокою, миру, радості та втіхи під доглядом Сина Великого Пастиря і призначених Ним пастирів-помічників у Господі? Таким є ідеал миру, любові, злагоди. Звичайно, не миру за будь-яку ціну, не злагоди за будь-яку ціну, але миру і злагоди внаслідок дотримання в Тілі Христа Божественних норм; того, що до голосу Учителя прислухалися при виборі старших, дияконів тощо; того, що всі прагнуть пізнати Господа, пізнати Його волю, пізнати тих, кого Він поставив старшинувати в Церкві; того, що всі прислухаються до голосу Пастиря і словом та ділом борються з егоїстичним духом.

НАПОУМЛЯЙТЕ НЕПОРЯДНИХ

"Благаємо ж, браття, ми вас: напоумляйте непорядних, потішайте малодушних, підтримуйте слабих, усім довготерпіть". Ми повинні припустити, що в цих словах апостол звертається до всієї Церкви і що деякі риси цього закликую стосуються саме обраних представників Церкви – старших. Хоча відомо, що будь-який член Тіла Христа може належним чином наставляти будь-якого брата, підбадьорювати малодушного, надавати допомогу слабкому і бути терплячим

до всіх, проте деякі з цих обов'язків належать саме обраним старшим. Їх треба обирати з огляду на те, що вони є більш розвинутими в знанні і характері, є “старшими” братами. Молодші брати, не призначені Церквою спеціально як “старші”, повинні відчувати інтерес і турботу, але повинні проявляти велику обережність щодо напоумляння непорядних, усвідомлюючи, що Церква спеціально призначила певних братів як братів-старших і що саме на них такі обов'язки належним чином спочивають. Навіть коли непорядні потребують виправлення, це потрібно робити мудро, інакше з цього може бути більше шкоди, ніж добра. Багато дорогих Господеві осіб повинні засвоїти цей урок і стримувати себе, щоб не бути непорядними у виконанні того, до чого за Божественним розпорядженням призначено інших.

Ми вже зазначали, що слово “старший” відноситься до духовного розвитку, а не до віку. Наприклад, Тимофій, хоч і був молодшою людиною, був старшим у Церкві. Так і в цій молодій Церкві в Солуні, хоча ніхто з них не був довго в Правді, деякі були визнані компетентними служити іншим – “пасти стадо Боже... наглядати”.

Зверніть увагу на мудрість Господнього наказу через апостола. Він був заради миру, але не заради миру за будь-яку ціну. Непорядних, анархістів, потрібно було напоумляти. Малодушних потрібно було підбадьорювати. Слабким треба було допомагати. І кожен член Тіла повинен був намагатися бути терплячим, довготерпеливим до інших членів. Яка чудова картина! Який величний ідеал Церкви з апостольського погляду, з Божественного погляду, з нашого погляду!

Давайте щораз більше трудитися в цьому напрямку. Пам'ятаймо, що хоча Господь має справу з нами як з окремими особами, Він має справу з нами також у колективному значенні. Якщо в кожному з нас окремо має відбуватися розвиток, формування та шліфування подібності до Христа, то про Церкву в цілому слід мати те ж саме на увазі. Ніхто не живе для себе і не вмирає для себе, і жоден член Церкви Христа не має права ігнорувати інших членів Тіла Христа. Такою є позиція апостола в цьому уроці.

“НЕ ВІДДАВАТИ ЗЛОМ ЗА ЗЛО”

Звичайно, кожен повинен сам стежити за тим, щоб, по-перше, не віддавати злом за зло, і,

по-друге, щоб Церква теж стежила, щоб ніхто з її членів, спілкуючись, не робив цього, не отримавши при цьому застереження. Як ми бачили, особливий обов'язок “старших” – пильнувати всі інтереси черідки і стосунки Церкви з іншими. Церква – це Господня сім'я, і що б не робив один член цієї сім'ї всупереч Справедливості та Любові, це принесе докір або безчестя всім членам і, особливо, Голові Дому – нашому дорогому Відкупителю. Навпаки, ми повинні стежити, щоб усі “дбали про добро один для одного й для всіх”. Таким є цілісне вчення Святого Письма. Воно виражає вищий принцип і більш піднесений характер, ніж загально прийнято. Чоловік або жінка, які забули б про доброту або проігнорували би благодіяння, були б [R4419] визнані “жалюгідними” всіма, цивілізованими або язичниками. Але світ веде свою лінію і заявляє, якщо не словом, то ділом, що ворогів треба ненавидіти, протистояти їм і піддавати їх суровому ставленню, як тільки трапиться нагода. Той, хто був би однаково добрим до друзів, ближніх і ворогів, безсумнівно, був би богоподібним до такої міри, що позбувся б симпатій своїх ближніх і друзів. Якби він не виступав проти своїх ворогів, якби не був невдячним до своїх друзів, якби щедро ставився до своїх ворогів, то Його вважали б м'яким і боягузливим. Але ми не повинні наслідувати ідеали світу.

Наш Господь подав приклад і дав послання: “Любіть ворогів своїх... творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує”. Він сказав: “Коли бо ви любите тих, хто вас любить, то яку нагороду ви маєте? Хіба не те саме й митники роблять?”; “Щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних”. Так ми бачимо, що Дух Господа проявляється і через слова Його апостолів, і приклад цих небесних вчень повинен проявлятися в житті кожного послідовника Христа. Нам сказано, що таким чином ми прославимо нашого Небесного Отця і будемо формувати в собі та в інших, на кого ми маємо вплив, подобу характеру нашого Відкупителя та нашого Отця.

“ЗАВЖДИ РАДІЙТЕ”

З мирської точки зору це, мабуть, дивні слова, які звучать з вуст того, хто роками служив

Христові як місіонер, не тільки добровільно позбавляючи себе домашнього затишку, переваг свого становища в житті та навчанні, а також римського громадянства, але й терплячи побої та бичування і, за його власними словами, вважаючись “сміттям для світу... викидком”. Чому він повинен був думати про радість і, передусім, чому він повинен був писати до Церкви в Солуні, щоб вона раділа? Хіба не він приніс їм переслідування, які довелося пережити? Без його послання вони б нічого цього не зазнали. Яке недоречне слово для таких людей за таких обставин – “Радійте!”. Що ж, світ не знає нас, не знає джерела нашої радості і миру. Як може світ зрозуміти, що ті, хто приймає Божественне послання в добре і чесне серце, а також намащення від Святого, мають не тільки постійне джерело відсвіження в Божественній провіденційній опіці у всіх життєвих справах тепер, а й натхнення від “великих і цінних обітниць”, яке включає вінець слави, вічне життя і Божественну природу.

“БЕЗПЕРЕСТАНКУ МОЛІТЬСЯ”

Для когось молитва в будь-який час є надокучливою, нудною, але для справжнього християнина вона є одним з найбільших Божих благословень. Для нього привілеїв наблизитися до престолу небесної благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать для своєчасної допомоги, – це привілеїв, вартість якого неможливо переоцінити. Господній народ радий часто збиратися, щоб помолитися і віддати шану не тільки в неділю, але й посеред тижня. Він радий щоранку схилити коліна в молитві, дякуючи Подателю кожного доброго дару за життєві ласки – за всі життєві благословення і привілеї. Наприкінці дня він радий підвести підсумки і прославити Бога за Його благословення і захист, за отримані милості, за виконані обітниця, за відповіді на прохання. Він також радіє нагоді розповісти про пережите за день, попросити вибачення за недоліки, відновити свої обіти вірності та відданості в імені й силі Відкупителя. Ці благословенні привілеї молитви належать Господній сім’ї, бо вона є Його і має постійний доступ до Нього через свого великого Заступника, свого Відкупителя.

Однак апостол каже “безперестанку молитися”. Що він має на увазі? Відповідаємо, наступне твердження дає пояснення: “Подяку

складайте за все”. Одним словом, життя розвиненого християнина повинно бути життям молитви в тому сенсі, що бажання пізнати волю Господа повинно бути постійно в його розумі. У кожному життєвому переживанні, у кожному випробуванні, у кожній перемозі, у кожному починанні слід шукати й приймати волю Господа і складати подяку. Інтереси дня, доручені Господу вранці, слід постійно пам’ятати як такі, що перебувають під Його люблячою опікою впродовж усього дня. Життєві обставини слід приймати з вдячністю, як Божественну волю, і дякувати за них, прийнятні вони чи неприйнятні для природної людини: “Бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі”. Це те, що до вподоби Богові. Це означає жити відповідно до високих привілеїв, які Його благодать дала нам. Стараймося все більше прагнути жити на вершині наших привілеїв. Пропорційно ми ставатимемо ближчими до Господа, розвиваючи у своєму характері Його подобу і радіючи надією на Божу славу та цінні речі, які Він приготував для тих, хто Його любить.

“ДУХА НЕ ВГАШАЙТЕ”

Святе Письмо представляє Бога як світло. “Бог є світло”. У Наметі Він був представлений блискучим світлом на місці вблагання, яке називалося славою Шекіна. Господа нашого Ісуса, сповненого світлом святого Духа, називали “правдивим Світлом”. І саме Він сказав про Своїх послідовників: “Ви світло для світу... Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі”. Схожим чином Божественна сила в П’ятидесятницю була представлена полум’ям світла, вогняними язиками. Так само Дух Господа з Його Слова у Святому Письмі змальований як полум’я світла світильника. Читаємо: “Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї”. Полум’я священної любові (святий Дух Отця і Сина) було запалене в наших серцях Словом благодаті і отриманням святого Духа. Наскільки ми підживлювали це полум’я (Дух) Правдою, настільки ставали палаючими і сяючими світильниками у світі – Духом Господа в нас.

Але як легко може згаснути таке святе полум’я, як швидко! Достатньо подуву духа світу, щоб погасити наше полум’я, задути його. Навіть поставивши його під посудину, ми

можемо позбавити себе доступу до Божественного постачання олією і духовним киснем, від чого скоро згасне полум'я любові – святий Дух. Ми не згадали про ворога, проте він є одним із наймогутніших впливів, з яким треба боротися. Він постійно намагається поставити нас у такі обставини, які б погасили наше світло, погасили Дух. Так чи інакше, перепони на нашому шляху походять від світу, плоті або супротивника. Однак апостол підкреслює, що ми, і тільки ми, вирішуємо, чи святий Дух у нас погасне, чи ні. Божественний устрій такий, що ми можемо вирватися з Господніх рук, якщо захочемо, але ні святий, ні грішник не може зробити цього за нас. Супротивник сам безсилий торкнутися одного з “малих” Господніх, поки той перебуває в Ньому у вірі, любові, послуху. Отже, це залежить тільки від нього самого, оскільки Бог пообіцяв, що не дозволить спокуси, якої б він не був здатен витримати, але разом зі спокусою дасть йому шлях до порятунку. Як кожне серце повинно підтримувати полум'я любові, так і Церква повинна оберігати і підтримувати його.

“НЕ СТАВТЕСЬ ІЗ ЗНЕВАГОЮ ДО ПРОРОКУВАННЯ” (WTV)

Ми не повинні гордувати пророцтвами, а повинні їх поважати і прислухатися до них. Але це не те, що має на увазі апостол. Під словом “пророкування” він мав на увазі навчання, публічні виступи. Не гордуйте тим, що хтось може як Божа дитина публічно виголосити в Церкві Христа. Якщо хтось є справжнім християнином (наскільки ви можете це розпізнати) не тільки у своєму визнанні віри у Відкупителя і Його жертву, але й сповідує це у посвяченому житті, будьте готові вислухати його. Приймайте його не для того, щоб дебатовати про його сумніви, але дозвольте йому висловити своє бачення Правди Божественного Плану, якщо він має щось, що гармоніює з основою, що, на його думку, може бути додатково корисним для інших і для Церкви. Словом, не ставте себе вище того, щоб вислухати будь-кого з братів.

Проте усе випробуйте і тримайтеся того, що добре – що витримує випробування. Те, що брат щирий, ревний, ще не доводить, що він правий у своїх біблійних викладеннях. Бог міг би перешкодити таким отримати якусь можливість у Церкві. Проте, якщо Він дозволяє їм, це може бути благословенням для всіх, хто

має правильний стан серця. Навіть якщо ви не можете прийняти його пропозицію, то вивчення предмету, дослідження Святого Письма з метою переконатись може принести вам тривалу користь, утвердивши вас в Правді більше, ніж будь-коли. Але давайте будемо впевнені, що ми тримаємося доброго. Ми знаємо випадки, коли цієї поради не дотримувалися ретельно. Щось погане змішувалося з добрим і в результаті виходили невимовні збитки.

“СТЕРЕЖІТЬСЯ ЛИХОГО В УСЯКОМУ ВИГЛЯДІ”

Згідно з Переглянутою Версією це означає утримуватися від будь-якої форми зла. Дійсно, наскільки вичерпною є мова апостола. Супротивник, використовуючи стару природу, хотів би, щоб ми повірили, що, хоча слід утримуватися від деяких відвертих форм зла, проте не потрібно і неправильно намагатися утримуватися від зла у будь-якій формі. Вмовляння полягає в тому, щоб ми дали “старій людині” шанс, а не вбивали її занадто швидко. Щасливий той, хто слухає Господа, каже апостол, і не звертає уваги на “стару людину”. Першим кроком до того, щоб утримуватися від усякого зла, є постанова, обіт так робити. Визначення волі, мети, наміру повинно відбутися до того, як вести успішну боротьбу. Воля вирішує, на чиєму боці ми можемо [R4420] стояти в кожній справі. Така постанова перед Богом є Обітом, і такий Обіт утримуватися від будь-якої форми зла і будь-якого вигляду зла в міру наших можливостей, власне, і є тим Обітом, який ми рекомендували протягом минулого року і який склали так багато читачів цього журналу, і який, як вони повідомляють, став для них джерелом багатьох благословень.

Дехто скаже: “Так, ми схвалюємо кожний пункт цього Обіту як такий, що відповідає настановам Божого Слова – кожен пункт без винятку, але ми його не склали. Річ у тім, що ми не любимо себе зв'язувати. Ми хочемо зберегти свою свободу і вирішувати кожне питання тоді, коли воно заслуговує на увагу”. Ми відповідаємо, що наша Угода з Господом полягає в тому, що всі життєві інтереси слід формувати згідно з нашим розумінням Божественної волі, і ми повинні прославляти Господа та бути найбільшим джерелом благословення для інших і для нас самих. Питання в тому, скільки свободи

це нам залишає. Якщо ми зберігаємо свободу до моменту спокуси, то наша первісна Угода зобов'язує нас тоді робити те, що до вподоби Господу, і бути тим, ким Йому до вподоби. Різниця, здається, полягає в тому, що, складаючи цілісний Обіт, який враховує практично всі джерела спокус на дні, тижні і роки вперед, ми більш повно, ніж перед тим, відтинаємо голову "старій людині" і готуємо її до поховання. Вона воліє, щоб ми продовжили агонію і вирішували, якщо доведеться, в останню мить. Чому? Тому що вона сподівається, що час від часу спокуса може прийти в найбільш витонченій формі або в несподіваний момент, і таким чином вона зможе, хоча б на мить, отримати невелику перевагу і свободу на шкоду Новому Створінню. Чи розумно дбати про плоть настільки, щоб до останньої миті триматися за нашу особисту свободу? Чи не було б на користь переважній більшості вирішити ці питання раз і назавжди і тим самим змусити надію старої людини померти, а її саму – скоріше піддатися?

“А САМ БОГ МИРУ”

Тепер ми підходимо до заключних віршів, на які звернули увагу на початку, – до підбиття

підсумків, до загальної картини характеру. Якщо ми дотримуємось шляху, накресленого апостолом, то сам Бог освятить нас цілком і досконало. Хіба не цього ми прагнемо? “Вірний Той, Хто вас кличе, Він і вчинить оте”. Отже, відповідальність лежить на нас.

Апостол переносить свій аргумент за межі особистого на Церкву, Дух Церкви, Душу Церкви, Тіло Церкви, щоб вона, молився він, збереглася цілою і бездоганною до приходу Ісуса. Безсумнівно, вона збереглася б і донині, якби зберегла свій ранній і правильний зв'язок з Господом. Але, відступивши від цього, Церква в Солуні не збереглася. Сьогодні від неї не залишилося і сліду. Давайте ж індивідуально і колективно, як Церква Господнього народу, прагнути до того, щоб ця освячуюча Божа сила цілком і досконало контролювала кожен властивість в нас, а також наш язик, щоб ми могли прославляти Бога в тілі і душі, які є Його. Ми, що живемо в кінці віку, можемо усвідомити, що не лише настав час суду в Божому домі, але й що всі вірні можуть бути збережені і зазнати славної зміни “раптом, як оком змигнути” – “Першого Воскресіння”.

R4417 (1909 p.)

“Є ГРІХ НА СМЕРТЬ”

1 ІВАНА 5: 16

Колись ми були схильні вірити, що остаточні результати великого Божого Плану Спасіння покажуть, що переважна більшість Його створінь спасеться і отримає вічне життя через віру в Христа і слухняність серця. Однак з плином років і в міру того, як наше уявлення про Божественну вимогу стає більш чітким, ці очікування значно змінюються. З нашого теперішнього погляду нас не здивує, якщо число тих, хто піде на Другу Смерть, буде доволі значним.

Це не означає, що наш ясніший зір показує, що Божа любов є меншою, ніж ми спочатку припускали, або що приготованого Богом виявиться недостатньо і воно не дасть повної можливості кожному створінню мати вічне життя. Ні, це означає, що з кожним днем ми бачимо у більш виразному світлі високий критерій, якого Бог вимагатиме від усіх, кому буде дароване вічне життя в будь-який час і на будь-якому рівні.

Річ у тому, що Бог залишає людській волі повну свободу; що Він не шукає поклоніння

тих, кого обов'язково треба примушувати і стримувати, а лише прагне таких богомільців, які “в душі та в правді вклоняються”. Бог передбачив, що із завершенням Тисячолітнього віку “не буде вже смерті, ані смутку, ані крику”, бо не буде більше гріха, бо колишнє гріховне мине. Поєднуючи ці пункти разом, ми розуміємо, що випробування, які покажуть, хто гідний, а хто не гідний вічного життя, повинні бути ключовими. Ніхто не повинен вийти за межі Тисячолітнього віку, чиє серце не є досконалим, бо якщо хтось інший буде допущений туди, це означатиме вічну небезпеку повторення гріха в тій чи іншій формі – загрозу для досконалого блаженства цього благословенного стану.

Світ матиме свої чистилищні випробування протягом Тисячолітнього віку – благословення під час правління прославленого Месії, Посередника Нової Угоди, Голови і Тіла. Шляхом уроків, заохочень і покарань він засвоїть урок послуху Божественній волі, щоб таким чином

досягти повної досконалості Божої подоби і вічного життя. Але якщо не вдасться досягти цього благословенного стану протягом призначеного часу, то єдиною альтернативою буде Друга Смерть, оскільки не передбачено нічого для гріха чи грішників за межами Тисячоліття.

Випробування Церкви, як ми побачили, відбувається в цьому Євангельському віці. Кожен виправданий віруючий, який свідомо і розумно посвятився і чие посвячення Господь прийняв через зачаття його святим Духом, зараз перебуває на випробуванні на життя або смерть і не може мати жодної можливості в майбутньому. Іншими словами, випробування духовно зачатих цього віку завершиться вічним життям на духовному рівні або вічною смертю, так само, як випробування світу в часі Реституції завершиться вічним життям на людському рівні або вічною смертю.

Подумайте, що це означає. Це означає, що всі, хто спасеться протягом Тисячоліття, повинні досягти стану справжньої досконалості і абсолютної вірності Богу у своєму серці, абсолютної любові до праведності і ненависті до беззаконня, якщо вони хочуть мати вічне життя. Для нас з вами і для всіх духовно зачатих у цьому віці це означає, що ми, не досягнувши досконалості розвитку серця в період нашого випробування, помремо Другою Смертю. Слава Богу, йдеться не про досконалість плоті, яка для нас була б неможливою, а про досконалість духа, про досконалість Нового Розуму, про досконалість волі. Але як багато означає досконале серце! Недарма наш дорогий Відкупитель сказав: “Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога”! Будь-яка нечистота серця, намірів, будь-яка міра чвар, гніву, ненависті, суперечок, гіркоти в серці означатиме саме такий брак Божественного критерію – досконалої любові.

Однак ми не компетентні судити. Дехто може мати досконалу любов у серці, але через недосконалість своєї плоті [R4401] слабо її виявляти. Однак, як показує наш досвід, порівняно мало хто навіть претендує на досконалу любов – чи то до Бога, чи до братів, чи до ближніх, не кажучи вже про ворогів. Можемо бути певні, що для всіх духовно зачатих, які будуть у такому стані на момент смерті, не знайдеться місця серед тих, хто вважатиметься гідним вічного

життя. Єдиною альтернативою для них буде Друга Смерть.

Вони не можуть належати до “Малої Черідки”, бо Бог передбачив, що кожен її член має бути “копією Його дорогого Сина”. “Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами” (Рим. 8: 29). А чи вони можуть належати до “Великої Громади”? Ми відповідаємо: ні. Всі, хто буде у “Великій Громаді”, повинні через скорботи досягти досконалості серця, щоб вважатися гідними вічного життя. Різниця між “Великою Громадою” переможців і “Малою Черідкою” “більш ніж переможців” (Diaglott) полягає в тому, що перші виявляють вірність у скруті, змушені прийняти рішення, тоді як другий клас, “Мала Черідка”, має більше ревності, з радістю, завзято йде вперед, щоб робити, бути, страждати, служити. Але обидва класи, щоб взагалі бути переможцями, щоб взагалі отримати вічне життя, повинні досягти позначки досконалої любові.

Так, Божі дороги мудрі, справедливі та повні любові. Допустити до умов вічного життя когось, кому бракує любові, не було б ні Йому на славу, ні в інтересах Його вірних та всіх інших. Чи це насторожує нас і викликає в нас страх за наше власне прийняття і власне здобуття вічного життя? Апостол каже: “Отже, біймося, коли застається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився” (Євр. 4: 1). Нехай ця думка спонукає нас до нової ревності та запалу в перемозі над собою і старою природою, до того, щоб наполегливо йти від слави до слави, від одного ступеня подібності до нашого Господа до іншого, ще вищого.

Ми впевнені, що в Господньому провидінні Обіт, знову опублікований в минулому номері, є доказом великого благословення і великою допомогою для багатьох. Нехай ніхто не приймає його інакше, як після зрілого роздуму, але нехай усі, хто бачить, що він повністю відповідає Святому Письму в кожному його положенні, прийме його як часткове вираження свого первісного Обіту посвячення бути охрищеним у смерть Христа. Для багатьох виявляється благословенням щоденне читання його щоранку разом з текстом і коментарем Манни та Ранковою Постановою. Це допомагає закарбувати в розумі й серці саме

ті речі, які найнеобхідніше пам'ятати, але які, швидше за все, забуваються в неминучому поспіху і шттовханіні теперішнього життя. Давайте з роздумами і рішучістю прийемо всі обіти, які допоможуть нам ближче ходити з Богом і прив'язати нашу жертву до вітваря. У час

випробування, який зараз переживає Церква, нам, безперечно, знадобиться будь-яка допомога, яку Господь дарує, щоб ми могли вистояти, могли розвинути належний характер, могли вчинити своє покликання та вибрання певним.

R4400 (1909 р.)

“ЯК УДЕНЬ, ПОСТУПАЙМО ДОБРОЧЕСНО” **РИМЛЯН 13: 8-13**

Заголовний текст:

*“Зодягніться Господом Ісусом Христом”
(Римлян 13: 14).*

Це регулярний щоквартальний урок стриманості, і він чудовий. Він виховує стриманість у кожній думці, слові та вчинку посвяченого християнина. Урок починається з окреслення Божественного Закону, вказуючи на його всеосяжний характер, оскільки він стосується всіх життєвих справ. “Не будьте винні нікому нічого, крім того, щоб любити один одного”. Ми ніколи не можемо звільнитися від цього обов'язку. Він лежить на нас кожен день і кожну годину життя і пронизує всі життєві інтереси. Інші борги чи обов'язки ми можемо виконати і піти далі, але цей борг любові, суть Божественного наказу, є нашим обов'язком перед Богом, перед Церквою, перед нашими сім'ями, перед усіма людьми, навіть перед нашими ворогами. Чому? “Бо хто іншого любить, той виконав Закона”. Не дивно, що жоден юдей не міг виконати Закон! Не дивно, що жоден поганин не намагався його дотримуватися!

Недарма Святе Письмо пропонує дотримуватися Закону любові лише християнам – тим, хто зачатий святим Духом, а отже, має допомогу Божої благодаті в повсякденному житті, а також Боже милосердя у Христі, яке покриває всі їхні недосконалість, всі їхні ненавмисні недоліки. Від цих посвячених очікується, що вони будуть дотримуватися цього Закону. Хто не виконує його в дусі, у намірах серця, той не придатний для Царства і не буде належати до “Малої Черідки”. Більше того, хто не відповідає цьому критерію намірів серця, той не може бути і у “Великій Громаді”, бо Бог не передбачив вічного життя для нікого, крім тих, хто зараз досягне цього стану любові в серці, волі, тобто в намірі, а в Тисячолітньому віці – тільки для тих, хто досягне досконалої любові насправді.

**“ЛЮБИ СВОГО БЛИЖНЬОГО,
ЯК САМОГО СЕБЕ”**

Далі апостол перераховує деякі з дуже різних заповідей: щодо перелюбу, вбивства, крадіжки, неправдивого свідчення, зажерливості. Всі ці заповіді беруть до уваги занепалий стан розуму, що перебуває в незгоді з Богом – самолюбне серце. Хіба не самолюбство спонукає бажати того, що належить іншому? Хіба не самолюбство, протилежність любові, призводить до неправдивого свідчення? Хіба не самолюбство, протилежність любові, спонукає до крадіжки? Хіба не самолюбство лежить в основі вбивств і перелюбу – самозакоханість, самозадоволення? А суттю усіх інших заповідей є Любов – та сама любов до ближнього, яку ми маємо до себе, те саме бажання його блага, його добробуту, його щастя, його здоров'я тощо. Той, хто таким чином досягає цього становища повного посвячення Богові, зачаття святим Духом, має перед собою великий урок – навчитися любити свого ближнього, як самого себе.

Апостол додає: “Любов не чинить зла ближньому”, жодної кривди. Любов спонукає нас дбати про здоров'я ближнього як про своє власне, про його репутацію як про свою, про його майно як про своє, про його почуття як про свої власні. Яким чудовим буде світ, коли Царство дорогого Божого Сина поверне в Тисячолітньому віці все людство розумово, морально і фізично до первісної досконалість людської природи як образу і подоби Бога Любові, знищивши всіх, хто відмовиться співпрацювати!

“ПОРА НАМ УЖЕ ПРОБУДИТИСЬ”

Ми повинні пам'ятати, що апостол звертався до християн, в яких почалося нове життя. Він вів мову про те, що, як ми знаємо, дуже часто трапляється, а саме: після першого християнського досвіду навернення від гріха до праведності, від невігластва і забобонів до віри і знання, від почуттів чужинця до усвідомлення прийняття за

сина і членства в Божій сім'ї, на декого згодом приходять певна міра безтурботності, сонливості. Дух світу проникає і загрожує поглинути Нове Створіння. Чудові правди частково втрачають свою свіжість, чіткість, красу і смак. З'являються пошуки чогось нового, і противник одразу його пропонує, – щось на кшталт того чи іншого потакання своїм примхам у земних речах.

Нове захоплення поглинає увагу, і настає духовна млявість. Помітно забувається досвід усвідомлення прощення гріхів і прийняття в Божу сім'ю, а також потреба в засвоєнні уроків Школи Христа. Деякі час від часу з жалем вигукують: “Де те блаженство, яке я відчув, коли вперше пізнав Господа? Де освіжаючий душу погляд на Ісуса і Його Слово?”. Такий вигук означає пробудження, до якого прагнув захопити апостол. Іншими словами, у цьому уроці він говорить: “І це тому, що знаєте час, що пора нам уже пробудитись від сну. Бо тепер спасіння ближче до нас, аніж тоді, коли ми ввірували. Ніч минула, а день наблизився, тож відкиньмо вчинки темряви й зодягнімося у зброю світла”. Думка тут, мабуть, подвійна:

(1) Ми, хто прийняв Христа, повинні пробудитись. Кожен день, тиждень, місяць і рік повинен робити нас більш бадьорими, більш ревними і більш вдячними за наші чудові привілеї. Наше спасіння, наша “переміна” воскресіння, безсумнівно, щораз ближча з кожним днем.

(2) З якої б точки зору ми не дивилися на цю річ, ніч гріха вже майже минула. Ранок нової епохи вочевидь вже близько. Апостол писав тоді, коли чотири тисячі років вже минули, а п'ята тисяча настала. Ми живемо в той час, коли всі шість тисячолітніх днів залишилися в минулому, а сьомий день, Тисячоліття обітниць, хронологічно вже розпочався.

З обох поглядів, виходячи з обох аргументів, нам слід відкинути діла темряви і все, що стосується гріха й неправди, і зодягнутися у зброю світла, щоб підготуватися до обов'язків нового дня, ранкове світло якого вже сяє.

Заклик апостола є так само актуальним сьогодні, як і тоді, коли був написаний, і ми стверджуємо його дієвість. На нашу думку, Господь послав Своему народові в теперішньому часі настанову Обіту, запропонованого нами, щоб розбудити його. Один дорогий брат нещодавно сказав: “Я вже розповідав вам про своє безбожне

життя, перш ніж до мене дійшла Правда. Коли я прийняв Правду і повністю посвятився Господу, я відчув благословення великої радості і миру. [R4402] Згодом я дещо втратив це радісне почуття. Спочатку його втрата засмутила мене. Я ретельно шукав його, але не знаходив. Тим більше мені приємно сказати вам, що відтоді, як я склав цей Обіт і обновили, так би мовити, свій первісний Обіт посвячення, радість повернулася до мене, і я маю постійне дорогоцінне спілкування і єдність з моїм Господом. Я прагну підтримувати цей близький стосунок і «не засмучувати Духа святого Божого, Яким я запечатаний на день викупу». Віримо, що такий досвід має переважна більшість, і урок для себе не потрібно шукати далеко. Будь-яке намагання наблизитися до Господа через відмову від перешкод і через прокладання прямих стежок для наших ніг неодмінно повинно принести благословення.

“ЯК УДЕНЬ, ПОСТУПАЙМО ДОБРОЧЕСНО”

Вжите тут слово “доброчесно” можна було б перекласти словами “як личить” – відповідно до нашої віри, нашої надії, нашого оцінювання Господа, нашого оцінювання вранішнього світла. Порівнюючи, апостол згадає певні речі, які належать ночі і які нам не личать не тільки у відверто негативному значенні, але й у більш витонченому. Не живіть у п'янстві. Звичайно, для будь-якого святого було б непристойно буквально сп'яніти на бенкеті чи гулянні, проте, безперечно, існує і більш витончений вид гуляння та сп'яніння. Можна сп'яніти від насолоди від будь-якого задоволення, від їзди на автомобілі, від гри в гольф, від крикету чи від світської компанії. Справжній християнин повинен розпізнати все це як речі, що не належать до ранку нової епохи і несумісні зі світлом Теперішньої Правди, яка показує нам, де ми знаходимося на початку нової епохи і які чудові можливості відкриваються для жертвування теперішнім життям і для того, щоб здобути почесні Царства.

Ми, як християни, не повинні ходити (жити) в розпусті (незаконних статеви́х зв'язках), примхливості (самозадоволенні). Когось ці речі стосуються у відверто негативному значенні, а когось, безумовно, – у глибшому. Між світлом і темрявою не може бути нічого спільного, жодних стосунків, на жодному рівні, бо вони є протилежностями. Тому будь-які стосунки

з речами темряви, речами гріха, окультними речами, речами, які не перебувають у повній згоді з Господом, є невинуватими, незаконними стосунками чи спілкуванням. Так само примхливість (егоїзм) може стосуватися більш витонченого самолюбства (самозадоволення), потурання смакам і нездатності жертвувати земними задоволеннями, що не узгоджується з нашим Обітом посвячення бути зайнятими в службі Господу, Правді та братам, чи робити добро всім, з ким маємо справу або коли маємо нагоду.

Християнин не повинен жити (ходити) у сварні та задрощах. Тут знову ж таки можна думати про відверто грубі і менш явні прояви. Для світу сварки – це щось брутальне, таке як побої, буквальні сутички і грікі задрощі, які можуть призвести до поганих вчинків і навіть убивства, справжнього або в серці. Або ж ми можемо застосувати ці приписи глибше, до святих, як нагадування, щоб наше життя не було ворожнечею, щоб ми трималися миру, прагнули сприяти його інтересам скрізь – у нашому домі, у нашому оточенні, серед Господнього народу далеко і близько. “Пильнуйте про мир зо всіма, і про святість, без якої ніхто не побачить Господа”. Задрість, ревності, на жаль, у глибшому розумінні притаманні майже всьому людству. Часто не зауважена Новим Створінням задрість є плідним джерелом великої шкоди в Церкві, яка є Тілом Христа. Жодна інша погана прикмета не може призвести до більшої шкоди для себе та інших, ніж задрість, ревності. Ми повинні скинути зі себе всі ці речі.

“ЗОДЯГНІТЬСЯ ГОСПОДОМ ІСУСОМ ХРИСТОМ”

Ось у чому суть. Наші серця вже посвячені Господу. Ми вже прийняли в Його сім'ю зачаттям Його святим Духом. Але наша плоть є недосконалою і продовжує любити багато одягу старої природи, який ми повинні скинути. Поступово ми повинні замінити його новим одягом, небесною лівреєю, за якою всі зможуть впізнати нас, як зовні, так і за нашим ісповіданням, що ми є Божими дітьми, братами Христа, “спадкоємцями ж Божими, а співспадкоємцями Христовими”.

Зодягнутися Господом Ісусом – це справа не однієї миті, не однієї години, не одного місяця, не одного року, це справа всього життя. Але якщо її не розпочати, вона ніколи не буде завершена.

І справді, ми можемо бути впевнені, що ніколи не зможемо повністю зодягнутися Христовими прикметами. Однак Господь побачить наші зусилля, нашу наполегливу боротьбу скинути стару природу, скинути діла плоті й зодягнутися в одяг праведності, відповідний до наших стосунків з Ним, – ліврею, одяг, який відокремить нас від світу як освячених для Бога через Ісуса Христа, нашого Господа.

“НЕ ДБАЙТЕ ПРО ТІЛО” (Хом.)

Перед нами важливий момент, про який слід пам'ятати. Від нього значною мірою залежатиме наш успіх чи невдача в отриманні нагороди. Коли ми, як Нові Створіння, повністю посвятилися Господу і відмовилися від усіх прав людської природи, наша плоть не погоджувалася на таку угоду, а протестувала. Згодом вона вирішила, що найкраще буде тихо, спокійно вмовляти Нове Створіння, закликаючи до поміркованості в праведності та самопожертві; до того, щоб ми не були більш крайніми, ніж інші; щоб ми не виставляли себе безрозсудними в оцінці інших і це не викликало зневаги до справи, якій ми хочемо служити.

Яка спритна, яка хитра, яка облудна плоть! Якби ми прислухалися до її “слухних” міркувань, ми б взагалі зійшли з дистанції, не зумівши принести жертву, а отже, не зумівши стати членами “царського священства” і розділити славу Царства нашого Відкупителя. Час від часу Нове Створіння прокидається і чинить енергійні, ретельні кроки самопожертви в усіх напрямках. Але стара природа, плоть, тихо звертається з закликом: “Ти повинен, принаймні, зберегти те й те; ти не можеш повністю відмовитися від того й того; це було б жахливо і несправедливо по відношенню до себе практикувати самозречення до такої міри”. “Ти мусиш дбати про тіло!” – стверджує вона. “Не дбайте про тіло”, – закликає апостол. Тіло ж, як правило, має свій власний шлях, тому тих, хто віддає себе в жертву й перемагає, буде лише “Мала Черідка”, тоді як тих, хто піде на Другу Смерть або потрапить у “Велику Громаду”, буде значно більше.

Кожен святий повинен зважити: давати чи не давати плоті задовольняти її бажання? Від рішення залежить багато чого. Власне тут “Обіт Господеві”, який ми віднедавна пропагуємо як своєчасний для всього “дому” віри, виявляється для багатьох великим благословенням. Він

допомагає у тому, щоб абсолютно не дозволяти плоті задовольняти свої бажання в будь-якому напрямку. Це передбачає, якщо можливо, більш ретельну, ніж досі, перевірку кожного слова, думки і вчинку. Він зводить барикади в різних слабких місцях і таким чином зміцнює Нове Створіння, підтверджуючи його найвищі постанови, а також відповідно зв'язує стару природу і умиртвляє (вбиває) її.

Стара природа надзвичайно оманлива. Вона не зізнається, що боїться Обіту. Навпаки, вона хвалитиметься, що він їй не потрібен, бо вона вже мертва. Труднощі завжди полягають у тому, що стара природа боїться, що Нове Створіння

замкне і назавжди зачинить на засуви усі двері до її свободи. Вона наполягає на тому, що якщо Нове Створіння не дбає про плоть, то, принаймні, не повинно так наполегливо виступати проти плоті та її свобод. Прислухаймося до голосу Господа через апостола і зачинімо всі шляхи, якими плоть може напасти на нас у хвилину слабкості чи неувagi. Поставмо пікети молитви і пильності проти кожної думки, слова і вчинку, які не є в повній згоді з Духом нашого Господа. Отже, зодягнімося з допомогою Обіту Господом Ісусом Христом і не даваймо плоті втілювати свої бажання.

R4401 (1909 p.)

БІБЛІЯ У СВІТЛІ РОЗУМУ

Встановивши для себе задовільним чином (1) факт, що існує верховний, інтелігентний, мудрий, справедливий, могутній і добрий Творець, і (2) що в Нього були особливі причини тримати деякі особливості Свого Плану в секреті (таємниці) і поступово розкривати деякі з них тим, хто перебуває у спільності з Ним, ми продовжимо і (3) розглянемо, якою мірою Біблія надає розумні докази того, що вона є Божественним об'явленням, гідним прийняття тими, хто здатний серцем перебувати в злагоді зі своїм Творцем і Його великим планом віків. Біблія – єдина книга у світі, яка логічно й раціонально викладає порядок творення землі, вказує на людину як на її пана й правителя, а також на її Божественну владу над “степовими звірами дикими, птаством небесним та рибами морськими”, і детально описує процеси творчих епох. Тільки Біблія показує належне становище людини як Божого Сина, створеного за Божественним образом і подобою в тому, що стосується розумових і моральних якостей. Тільки Біблія пояснює нам, як і чому гріх і смерть панують серед людства, а не серед ангелів. Дізнаємось, що ми “в беззаконні народжені, і в гріху зачала нас мати наша”, і “потяг в нас до гріха, як іскри здіймаються вгору”, тому лише Біблія пояснює нам, як і чому ми опинилися в такому стані, і як, коли і яке полегшення Бог надав нашому роду. Тільки Біблія наводить впорядкований запис про першу людину та її нащадків до потопу. Тільки Біблія дає пояснення, чому стався потоп і яким цілям він служив у Божественному

плані. Тільки Біблія дає опис епохи безпосередньо після потопу, і веде генеалогічну лінію від Адама до Ноя, до Авраама і до народу Ізраїлю. Щоправда, інші так звані священні книги якоюсь мірою дають уявлення про створення, але історія, яку вони розповідають, настільки відверто абсурдна, що не варта найменшої довіри. Китайці, наприклад, розповідають, що старший Бог і його син у човні разом зійшли згори, і син, відштовхнувши човен, вхопив жменю землі та черепашок, зліпив їх до купи у руках і кинув на воду, де вони збільшувалися, поки не стали цією землею. Хто порівняє таке абсурдне твердження з упорядкованим і логічним викладенням Книги Буття? Ми усвідомлюємо, що розповідь Книги Буття не така повна і завершена, як ми б хотіли, але згодом, коли [OV9] ми розглянемо цю тему творіння, ми знайдемо досконалу відповідність між її стислими, узагальненими твердженнями і найточнішими висновками найуважніших геологів двадцятого століття. Вивчаючи Біблію, ми повинні пам'ятати, що вона не була написана ні заради світу, ні для світу, ні про світ, за винятком того, що світ має відношення до Божественного плану. З часів Авраама Божественний план прив'язаний до нього та його потомства, природного й духовного Ізраїлю, пропонуючи благословення Аврааму та його насінню, позбавлення від умов гріха і смерті і те, що ці благословення через насіння Авраама згодом поширяться й благословлять “усі племена землі”. Тільки з цього погляду Біблію можна правильно розглянути або оцінити.

Хоча Біблія не претендує на Божественне натхнення щодо історії відносин від створення світу до Мойсея, безсумнівно, мається на увазі Божественний нагляд над цією історією. Він пояснюється як належний, необхідний з причини взаємозв'язку між діями Бога через Авраама й Мойсея під Угодами і його попередніми відносинами з нашим родом, які вели до цих Угод і, відповідно, робили їх необхідними для відновлення людини від влади гріха й смерті. Прямо сказано про Божественне втручання та об'явлення, дані Аврааму, і тому ясно вказана підстава – настав Божий час для початку праці порятунку нашого роду, і віра Авраама засвідчила, що він є відповідною особою, щоб через нього стала знаною благовість (Євангеліє) про Божественне милосердя: “І благословляться... в нащадках твоїх всі племена землі”. Ця обітниця стала основою надії, магнітом для віри та натхненням для праведності для всіх тих, хто був тінню, образом благословень, що прийдуть через Авраамову Угоду.

Пророки лише провістили деякі подробиці, пов'язані з виконанням цієї обітниці, даної Авраамові та його насінню, і закликали привілейований народ, якому було дано ці обітниця, твердо стояти за Господа і продовжувати бути його образним народом. Саме цю Угоду св. Павло згадав як зв'язану клятвою Угоду, Божественну обітницю майбутнього благословення людства через насіння Авраама, міцно зв'язану Божественними присягами з наміром, щоб усі віруючі могли отримати міцну розраду в тому, щоб утікати від гріха, опиратися його спокусам, зректися себе, взяти хреста, прагнути бути з Богом і вважатися гідними бути разом з обіцяним великим Месією – насінням Авраама, – щоб благословити світ. (Євр. 6: 10-14). Апостол запевняє нас, що це давало дванадцятьом поколінням Ізраїлю, які постійно служили Богові, натхнення, тримало їх у вірності Йому та відокремлювало від довоколишніх народів. “А її виконання чекають побачити наші дванадцять племен, служачи Богові безперестанно вдень та вночі” (Дії. 26: 7). Ми викладаємо цю річ так, як вона викладена у Святому Письмі. Нехай еволюціоністи та Вищі Критики самі пояснюють свої труднощі. Ігноруючи біблійну розповідь і стверджуючи, що людина походить

від первісної протоплазми, вони простежують її еволюційні процеси назад до Адама, першої “людини-мавпи”. Їм важко пояснити інтелект, проявлений Мойсеєм і єгиптянами його часу, і тому на захист своєї теорії вони вигадують тисячі або мільйони років, не думаючи про те, що за такий тривалий період часу світ був би украй перенаселений. Ба більше, у них є ще одна складність, оскільки інтелект, проявлений Мойсеєм і описаний у Біблії, набагато перевершує інтелект нинішніх людей і навіть має ширше підґрунтя, ніж у найбільш інтелігентних людей сьогодення; тож у вчених колах і в судах слова й закони Мойсея та Ізраїлю цитуються як критерій мудрості та справедливості.

Справді, можна з упевненістю сказати, що сьогодні закони найбільш цивілізованих народів світу або побудовані на основі так званих Законів Мойсея або були ретельно зіставлені й переглянуті в їхньому світлі. Зупиніться на мить, щоб розглянути деякі риси цього Закону. Зверніть увагу на те, що деякі з його прийнятих положень змінили західні закони, до того ж багато в чому на їхню користь, і сьогодні соціалісти звертаються до інших забутих рис Закону Мойсея, а оскільки це навряд чи допоможе, то на думку багатьох наша нинішня цивілізація наражається на небезпеку анархії. [OV10]

Ми посилаємося, наприклад, на Закон Мойсея, коли говоримо про боржників і кредиторів, – про те, що борг не міг сягати за межі п'ятдесяти років, що п'ятдесятий, Ювілейний рік скасовував будь-яке зобов'язання, особисте й фінансове, і давав змогу кожному початковому власнику повернути собі майно, а кожній сім'ї позбутися своїх лих і фінансових труднощів. Відколи стало очевидним нехтування цим положенням, його частково замінено “Законами про банкрутство”, які протягом останніх кількох років були ухвалені всіма цивілізованими країнами, обмежуючи тривалість боргу і перешкоджаючи йому руйнувати надії та амбіції. На відміну від усіх інших урядів уряд, встановлений Мойсеєм, визнавав Бога правителем, а народ – Його народом. “Святиня” і “Святе Святих” Намету були Божественним місцем зустрічі, і навколо нього упорядковано розташовувалися різні племена. У всіх їхніх законах зберігалось почуття особистої відповідальності перед Богом. Дух Декалогу

сьогодні визнається найкращим викладенням людських обов'язків – “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе”.

Тридцять століть не змогли поліпшити це твердження. Уряд, запроваджений Мойсеєм, у багатьох відношеннях був взірцем безсторонності й справедливості між братами, і навіть права чужинця, зашого були обумовлені. Ізраїль у багатьох відношеннях був республікою, посадові особи якої діяли згідно з Божественними Повноваженнями і законом, і так тривало понад чотириста років. Потім з дозволу Господа, але без Його схвалення вона, на прохання старших, була змінена на монархію. Господь сказав Самуїлу, який виступав як представник народу: “Послухай голосу того народу щодо всього, про що він сказав тобі, бо не тобою вони погордували, але Мною погордували”. Під Божественним керівництвом пророк пояснив людям, яким чином царі ігноруватимуть їхні Божественні права і свободи, і що через цю зміну люди значною мірою втратять свою свободу (1 Сам. 8: 6-22).

Беручи до уваги прагнення народу мати царя, цілком очевидно, що Мойсей міг би зайняти це становище серед них без найменшого опору! Судді були представниками різних родин і племен. Про них Мойсей проголосив: “І наказав я того часу вашим суддям, говорячи: Вислухуйте суперечки між вашими братами, і розсуджуйте справедливо між чоловіком та між братом його, та між приходьком його. Не будете звертати уваги на обличчя в суді, як малого, так і великого вислухаєте, не будете боятися обличчя людини, бо суд Божий він!” (5 М. 1: 16-17)

Закони найбільш цивілізованих народів сьогодення навряд чи ретельніше дбають про те, щоб багаті й бідні були на одному рівні відповідальності перед цивільним законом. Приготування Ювілею, як ми бачили, мали на меті саме такий порядок; і всі закони були оприлюднені, що давало змогу найбільш бідному дізнатися про свої права. Наприклад, щодо поваги до прав чужинця читаємо: “Один суд має бути у вас, як для зашого, так і для будь-кого з вашого краю; бо Я Господь, Бог ваш” (3 М. 24: 22, Гиж.). “Коли оселиться заходий на

землі вашій, не чинить утисків йому. Заходий, що оселився у вас, нехай буде для вас те саме, що й місцевий ваш; люби його, як себе” (3 М. 19: 33, 34, Гиж.).

Закони захищали слабких, чужинців, слуг. Наприклад: “Чужинцеві не чини утиску і не пригнічуй його; бо ви самі були чужинцями на землі єгипетській. Ні вдові, ні сироті не чини утиску. А якщо ти пригноблюєш їх, то, коли вони заволають до Мене, Я почую лемент їхній. І запалає гнів Мій, і уб'ю вас мечем, і будуть дружини ваші вдовами, і діти ваші сиротами” (2 М. 22: 21-24; 23: 9; 3 М. 19: 33, 34, Гиж.). “Не утискай наймита, бідного і вбогого, із братів твоїх, або із заходжих твоїх, які на землі твоїй, при брамах твоїх. Того ж дня віддай платню його, щоб сонце не зайшло передніше від того, тому що він бідний, і чекає її серце його; щоб він не оскаржив тебе перед Господом, і не було на тобі гріха. “Перед лицем сивого підводься, і шануй лице старця” (3 М. 19: 13, 14, 32, Гиж.). У всьому цьому немає жодного слова особливої честі для священницького племені. [OV11]

Ще раз зверніть увагу на безсторонність: “Коли стрінеш вола свого ворога або осла його, що заблудив, то конче повернеш його йому. Коли побачиш осла свого ворога, що лежить під тягарем своїм, то не загішся допомогти йому, конче допоможеш разом із ним” (2 М. 23: 4-5). Зверніть увагу, як не були забуті німі тварини: волів не можна було зав'язати рота під час молотьби, тому що кожний трудівник вартий своєї поживи. Вола й віслюка не можна було запрягати разом, бо вони були нерівні за силою й ходом; це було б жорстоко. Їм також треба було дати відпочити (5 М. 25: 4; 22: 10; 2 М. 23: 12).

Також згадувалося священницьке плем'я, але воно не було егоїстично поставлене при владі, а навпаки, не отримало жодної політичної влади. Священники повинні були вчити людей і прислуговувати святим речам, але не бути правителями. Більш того, вони були позбавлені права спадщини разом з іншими племенами цієї землі і поставлені в залежність від добровільних пожертвувань своїх братів. Їхнє становище також не підкріплялося погрозами теперішнього або майбутнього лиха. Якщо люди нехтували своїми вчителями, то існувало просте застереження: “А левит, що живе по брамах твоїх, не кидай його,

бо нема йому частки й спадку з тобою” (5 М. 14: 27). Казати, що цей порядок був егоїстичним або що він був змовою “священиків і шахраїв”, означає показати своє незнання інституцій Ізраїлю. Навпаки, якби Біблію вивчали ретельніше, багато хто міг би запитати відомого юриста, який вивчав юдейський закон: “Звідки Мойсей узяв цей Закон?” Відповідь, безсумнівно, була би в тому, що це не витвір “людини-мавпи”. Більше того, він свідчить про Божественне авторство, а також про високоінтелектуальне, скромне, патріотичне, благородне знаряддя. Ми повинні залишити для подальшого розгляду образні риси Закону Мойсея, правильне розуміння яких посідає важливе місце в настановах духовному Ізраїлю щодо духовних речей. Про це заявляє апостол, кажучи, що Закон – “тінь майбутнього” (Кол. 2: 17), і оскільки очищення відбувалося кров’ю телят і козлів, воно зображувало позаобразне очищення “кращими жертвами” (Євр. 9: 23).

Хто може розсудливо або правдиво сказати, що ці закони і правила були справою хитрих, підступних людей, ведених егоїстичними бажаннями? Той самий принцип стосується історичних книг і пророцтв Святого Письма. Усе перевіряє щирість письменників та їхню вірність Богові й людям. За передані ними послання часто доводилося платити ціну у вигляді немилості з боку народу, а іноді й власного життя (Євр. 11: 30-40).

Сам факт, що гріхи і слабкості пророків, царів і священиків викриваються у Святому Письмі, але без будь-якої явної ворожості або бажання прикрасити чи відбілити їх, вказує на безсторонність і відданість Правді, що перевершують усе, до чого ми звикли сьогодні. Дійсно, хоча багато поганих впливових людей піддаються критиці у Святому Письмі, немає жодних свідчень будь-яких спроб підробити записи. Очевидно, священні писання користувалися в народі величезною повагою. Багато чого в тому ж дусі можна було б сказати і про письменників Нового Завіту. Вони просто вели розповідь. Жодні незручні істини не були проігноровані. Відкрито сказано, що Ісус помер між двома розбійниками; що Його зрадив один з Його учнів; що всі вони залишили Його і втекли; що один з них навіть відрікся від Нього з клятьбою. Згадано скромне походження учнів,

але без показності; в оповідній формі просто-душно сказано, що навіть коли апостоли Петро та Іван проповідували під владою святого Духа, їхні вчені слухачі могли “спостерегти, що то люди обидва невчені та прості” (Дії 4: 13). Які біографії або інші твори сьогоденного дня демонструють стільки ж щирості, скільки ми бачимо, як тільки глянемо, коли відкриваємо Біблію?

БІБЛІЯ САМА ПО СОБІ ДИВО

Якщо ми візьмемо до уваги той факт, що Біблія складається з шістдесяти шести книг, написаних тридцятьма вісьмома різними авторами впродовж тривалого періоду майже у дві тисячі років, то, безсумнівно, дивом є те, що ці автори перебувають у цілковитій згоді, розповідаючи одну й ту саму історію. Це не можна пояснити інакше, як тільки на підставі того, що вже викладено в самому Святому Письмі, а саме: що ці різні письменники були [OV12] надприродним чином ведені у своїх висловлюваннях.

Щоб отримати уявлення, наскільки велике це диво, можемо допустити, що та сама кількість листів будь-яких 38 людей, які живуть у той самий час, членів однієї конфесії, що перебувають під впливом одного спільного бачення, була б знайдена вельми суперечливою й конфліктною, навіть якби вони були найбільш обізнаними в конфесії й обрані саме з метою такої демонстрації. Дозвольте висловити ще одну думку в цьому напрямку: серед тих, хто поважає Біблію як Божественне об’явлення, ми виявляємо таку несхожість поглядів, що це породило сотні конфесійних віровчень, які суперечать і протистоять одне одному найзапеклішим чином, так що мирлюбні люди сьогодні змушені, наскільки це можливо, уникати доктрин в інтересах єдності. Крім того, що ми подумаємо про це, якщо виявимо, що всі віровчення християнства не тільки суперечать одне одному й розуму, а й відверто суперечать самому Святому Письму?

Що ми скажемо на це, якщо виявимо, що тільки Святе Письмо гармоніює саме з собою і з розумом? Хіба це не демонструє, що Біблія – найчудовіша Книга у світі, яка, зазнавши нападок з боку як друзів, так і ворогів, витримала усі й досі залишається великим Божественним монументом та свідченням цілей, які Бог намітив у Собі до заснування світу?

ГАРМОНІЯ ВІД БУТТЯ ДО ОБ'ЯВЛЕННЯ

Ми стоїмо на тому і будемо прагнути роз'яснити, що Біблія не є, як зазвичай думають, зібранням мудрих і нерозумних правил, приписів, тверджень тощо, але що це – Божественний літопис, складений таким чином, що, коли вдасться збагнути його різні частини та їхній взаємозв'язок, він розкриває дивовижні обриси Божественного задуму.

Зверніть коротко увагу на те, що ми більш детально викладемо й розвинемо пізніше, а саме: від вступного до заключного твердження основною темою є Божественний План:

- (1) Створення;
- (2) Гріхопадіння;
- (3) Обітниця, вказівки та образи відновлення занепалялого роду через милосердя Творця;
- (4) Розвиток думки про те, що гріх є нечестям і його потрібно зненавидіти, відштовхнути й забрати, щоб прийти до згоди зі святим Творцем;
- (5) Що це неможливо для нас через наші успадковані слабкості;
- (6) Що Бог передбачив і подбав про це, пославши Свого Сина, щоб Той був Відкупителем і Примирителем людини;
- (7) Що, оскільки один грішник не міг відкупити іншого, Відкупитель мав бути “святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників”, і для цього Христос був зачатий особливим чином через чудесне перенесення Його життя з небесного стану в земний;
- (8) Що Він “помер, Справедливий за несправедливих”, щоб сплатити покарання грішника і щоб сам грішник остаточно міг вийти на волю;
- (9) Що необхідно є співпраця з боку грішника, якщо в ньому і для нього має виконатись благодать;
- (10) Що поклик класу Церкви – брати участь з Відкупителем у стражданнях теперішнього часу, у самозреченні та жертвах в інтересах Справи Правди та праведності;
- (11) Що стимул, нагорода запропонована тим, хто тепер наслідуватиме свого Відкупителя, хто стане “копією дорогого Сина Божого” і “вчинить міцним своє покликання та вибрання” до співспадкоємства зі своїм Відкупителем у його прийдешньому Царстві;
- (12) Що Церква випробовується і перевіряється щодо любові та вірності Господу і братам,

а також співчутливої любові до людства в цілому і навіть до ворогів;

(13) Що з досягненням цієї мети вибору, цього обрання відбудеться воскресіння Церкви, її перехід від земних умов до небесних, її входження в радість свого Господа “раптом, як оком змигнути”, – до слави, честі та безсмертя;

(14) Що ця праця завершиться встановленням Царства Месії, в якому Він та Його вірна Наречена, “вибрана” Церква, наглядатимуть за усіма справами [OV13] на землі, щоб сатана був зв'язаний і щоб приборкати всі злі впливи; що знання Правди буде широко проголошуватися доти, доки кожне творіння не оцінить його повною мірою; що припинення смерті настане для тих, хто тоді, у Тисячолітті, прийде до згоди з Христом і буде слухняний законам Царства;

(15) Що наступним буде пробудження мільярдів померлих, повернення “кожного у своєму порядку”, щоб вони могли бути приведені до повного пізнання Правди, до повної можливості стати на боці праведності та її нагороди, вічного життя, або, навпаки, бути покараними Другою Смертю;

(16) Що повна реституція людини до її первісної досконалості та приведення землі до славного стану відновленого Раю стане кульмінацією цього Божественного плану, бо на той час схилиться кожне коліно і визнає кожен язик Месію, і тільки навмисне неслухняні будуть відтяти, “знищені з народу” (Дії 3: 23);

(17) Що потім, у кінці Тисячоліття, досконалий рід буде переданий Отцеві в усій своїй повноті й досконалості, без будь-якого посередницького втручання, без прикриття гріха, без слабкостей; тоді, згідно з Об. 20: 7, Отець дозволить сильній спокусі прийти на всю людську сім'ю, щоб переконатись у вірності або невірності Богові й праведності цих привілейованих людей, для яких так багато буде зроблено завдяки дії Божественної Мудрості, Справедливості, Любові та Сили.

Книга, яка таким чином вчить всупереч усіляким і різноманітним традиціям людей, що століттями оточували її, безперечно, варта загального визнання та прийняття як Божественне Послання стосовно “Божественного Плану”.

“ДОСИТЬ ТОБІ МОЄЇ БЛАГОДАТІ” ДІ АПОСТОЛІВ 19: 23; 20: 1

Заголовний текст:

*“І сказав Він мені: Досить тобі Моєї
благодаті, бо сила Моя здійснюється
в немочі”*

(2 Коринтян 12: 9).

Два роки і три місяці св. Павло був активно зайнятий у служінні Правді в Ефесі, “Воротах”, або “Очах” Малої Азії. Він збирався вирушати звідти і вже розіслав повідомлення до заснованих ним церков, які були йому по дорозі, повідомляючи про свою подорож і про те, що в Палестині нещодавно запанував голод і він має намір доставити християнам Єрусалиму подарунок у вигляді грошей від їхніх одновірців у Євангеліє та співчленів Тіла Христа в язичницьких землях. Однак Господу було вгодно дозволити, щоб перед самим відходом великий ворог підняв гоніння і бунт проти Правди і особливо проти апостола. Ось що каже апостол: “І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре”. Отже, ми можемо бути впевнені, що Бог бачив якесь добро, яке можна було б досягти, дозволивши цей спалах переслідування, і що в іншому випадку Він не допустив би його.

**“ВІРА МОЖЕ ТВЕРДО ПОКЛАДАТИСЯ
НА НЬОГО, ЩО Б НЕ СТАЛОСЯ”**

Ефес був одним з найбільших міст того часу. Про це можна судити хоча б з того, що при вході в гавань стояло одне з “семи чудес світу” – величезна статуя “Артеміді Ефеської” – божества Ефесу і всієї Малої Азії. До її святині при першій-ліпшій нагоді приходили тисячі людей, вірячи, що отримають від неї особливе благословення, яке сприятиме процвітання їхніх домівок. Її благословення мало сприяти збільшенню стад і отар, народженню дітей. На відміну від іншої (незайманої) Артеміді, ця представлялася матір’ю всього живого, а плодючість була її особливим благословенням. Звичайно, слава цього великого ідола привертала загальну увагу, і ті, хто не міг піти до Ефесу, щоб поклонитися святині цього образу, із задоволенням купували у купців обереги, амулети, що були маленькими копіями святині, викуваними зі срібла. Виготовлення цих копій зростало, відколи жителі околиць навчилися просити її благословення і віддавати їй уклін.

За днів апостола виготовлення святинь зі срібла різної величини набуло такого розмаху, що в ньому були зайняті сотні, а може й тисячі людей.

Чоловік на ім’я Дмитро був представником, головою гільдії, спілки золотарів. Розлючений проповідуванням апостолом і ранньою Церквою в Ефесі, він підбурих своїх колег-ремесників енергійним виступом, нагадавши про велике процвітання їхнього міста завдяки цьому ідолу і про те, як їм самим добре велося, виготовляючи його святині. Потім він намалював їхній уяві похмуру картину того, як процвітання незабаром закінчиться з причини проповідування цим чоловіком Павлом. Він нагадав, що нова релігія, яка суперечила поклонінню Артеміді, поширилася не тільки в Ефесі, але й по всій Малій Азії серед тих, хто, як можна було очікувати, замовлятиме в них святині. З великою хитрістю він поєднав обов’язок підтримувати релігію свого міста з обов’язком дбати про власну кишеню. Хто може вигадати переконливіші підстави для протистояння? Не дивно, що йому вдалося викликати упередження і підняти бунт. Ціле місто охопило заворушення через дві найбільш вразливі речі – релігію та земний добробут.

Супротивник, без сумніву, посприяв у цьому, тож народ незабаром потрапив у лють відчаю, передбачаючи близький крах своєї релігії та добробуту. Дім Павла був знаний, тому натовп посунав туди, шукаючи головного винуватця майбутніх клопотів. За Господнім провидінням св. Павло був відсутній. У домі були Акила і Прискилла, які утримували його. І хоча їх не заарештували, вони залишилися віддані апостолу і справі до останнього. Тому апостол, пишучи згодом про них, згадав, що вони наражали на небезпеку своє життя заради Правди. Як зайнятих працею і господарів дому, їх ніхто не чіпав, але двоє помічників св. Павла, знайдені в домі, були схоплені натовпом. Їх поспіхом повели в амфітеатр, місце публічних розваг, який, як нам розповідають, вмщав 56 000 осіб, що показувало, наскільки великим містом був Ефес. Св. Павло, дізнавшись про заворушення, хотів відважно втрутитися в гуцу подій на захист своїх друзів, і передусім – свого Вчителя і Його послання. Але мудрі поради взяли гору,

і св. Павло позостався осторонь. Брати не дозволили йому втрутитися, вважаючи, що його присутність не вплине на людей у такому неврівноваженому стані розуму, тому св. Павло погодився з ними, бо жодна інша поведінка не була б мудрою і правильною.

Господь, однак, не покинув двох заарештованих братів, Гая та Аристарха. На допомогу їм прийшов міський писар і розважливими словами розпустив натовп. Цього чиновника не цікавило Євангеліє Христа і його служіння. Він був зайнятий лише виконанням свого обов'язку як посадова особа міста. Звернувшись до натовпу, він сказав, що люди надмірно збуджені, що всім є знана велич Артеміди, і один юдей або багато юдеїв не можуть заподіяти шкоди її великій славі. На кінець він додав: "Коли ж цьому перечити не можна, то потрібно вам бути спокійними, і не робити необачно нічого. А ви ж привели цих людей, що ані святокрадці, ані вашої богині не зневажили. Отож, як Дмитро та його ремісники мають справу на кого, то суди є на ринку й проконсули, один одного хай позивають". "Іншими словами, давайте зайемося своїми справами і не дозволимо надмірно хвилюватися через малосуттєву справу". Крім того, він дав зрозуміти, що хоч для них передбачені законні зібрання, нинішнє є незаконним, і якщо буде повідомлено римському урядові, то це може викликати неповагу до міста і, можливо, навіть призвести до часткової втрати ним його величі. Цими словами він розпустив зібрання.

ПРИНЦИПОВІСТЬ І БЕЗПРИНЦИПІНІСТЬ

Зверніть увагу на контраст між головними дійовими особами в розповіді цього уроку і тими, які згадувалися попередньо. У попередньому випадку багато людей, усвідомивши, що вони співпрацювали з силами зла – демонами, – принесли свої книги з магії тощо і спалили їх після того, як євангельська проповідь вплинула на їхнє серце. Вони не тільки перестали займатися чорною магією, не тільки відмовилися від використання книг з магії, але й відмовилися продавати їх іншим, щоб не заподіяти комусь шкоди. Відколи вони цілковито збагнули істинний стан справ, вони були готові і навіть раді зазнати фінансових збитків і бути висміяними своїми ближніми, аніж заподіяти шкоду іншим. Головних же дійових осіб цього уроку штовхала лють, і вони вдалися до бунту через любов до грошей – через страх, що вони

можуть зазнати втрат. Очевидно, що не повага до релігії, а любов до брудної наживи спонукала їхні вчинки. Більше того, релігія цього божества була деморалізуючою. Звідси бачимо велику відмінність між тими, хто підняв бунт, щоб увічнити ідолопоклонство і хтивість і наповнити грішми власні гаманці, і тими, хто, навпаки, був готовий радше пожертвувати своїми земними інтересами і зробити більше добра, ніж шкоди. Воістину, в релігії Ісуса, нашого Відкупителя, є сила, дивовижна сила.

Слід зазначити, що апостол і його співпрацівники не були винні в тому, в чому їх звинуватили – в хулі на богиню Ефесу. Перед нами важливий момент і цінний урок. Св. Петро в іншому місці сказав: "Ніхто з вас нехай не страждає як душогубець або... як той, хто встряває в чужі справи" (Хом.). Апостол не потребував казати жодного недоброго слова на адресу богині Артеміди. Його завданням було проповідувати благу вістку великої радості, а не встрявати в суперечки щодо фальшивих богів чи поклоніння їм. Отже, переслідування було за праведну справу. Тут є урок і для нас. Нам не потрібно [R4433] говорити жодного недоброго слова або робити недоброго вчинку нашим друзям у Вавилоні. Не потрібно виголошувати тиради проти їхніх систем чи доктрин. Достатньо, щоб ми займалися викладенням євангельське послання. Звичайно, апостол не забув звернути увагу на те, що Артеміда була лише витвором людських рук, а не, як стверджували, божеством. Тож ми можемо з повною підставою заявити нашим друзям, що є лише одна правдива Церква, організована нашим Господом, встановлена в П'ятидесятницю, і що всі інші церкви є лише людськими системами. Але не наш привілей кидати тиради в бік цих церков, як схильні робити деякі з наших дорогих приятелів, як ми дізнались. Заповідь "Щоб не зневажали нікого" цілком можна застосувати і до релігійних систем. Тих, які визнають основу християнства у викупній заслугі смерті Христа, які сприяють і навчають моралі і навіть більше, ми повинні залишити у спокої. У Божественному провидінні настане призначена година, запевняє нас Святе Письмо, коли все, що може похитнутися, похитнеться і буде повалене у великому "часі утиску". Перед цим злим днем ми застерігаємо людей, щоб вони покалися і розвивали в собі смирення і праведність, "може

будуть сховані вони в день Господнього гніву”. Безсумнівно, Господь допустив сектантство з певною мудрою метою, так само, як дозволив поганським урядам утримувати владу до кінця Часів Поган. Не будемо заважати здійсненню Божественних задумів. Задовольняймося виконанням нашої місії – допомагати братам, будувати їх у найсвятішій вірі та говорити Добру Новину покірним і тим, хто має вуха, щоб слухати.

УРОК НАШОГО ЗАГОЛОВНОГО ТЕКСТУ

Це чудовий текст. Ми можемо бути впевнені, що слова нашого Господа, висловлені в ньому, стосуються не тільки св. Павла, але й усіх нас, які є членами одного Тіла і натхнені одним духом. Безсумнівно, труднощі св. Павла, пов’язані з його колбочкою у тілі, були дані йому й описані у Святому Письмі значною мірою для нашої користі і для користі всіх, хто від його днів і дотепер страждає від особливих труднощів, випробувань, необхідність в яких і цінність ми не в змозі виразно збагнути.

Коли св. Павло, осліплений великим світлом, яке супроводжувало його навернення, нарешті отримав Господнє прощення і значне відновлення свого зору, він, безсумнівно, терпляче зносив слабкість своїх очей, вважаючи її належним покаранням за свій хибний шлях як противника Помазаника – покаранням людини, що завдавала шкоди Тілу Христа, яким є Церква. Міра його страждань, яка залишилася, мабуть, допомогла апостолу чітко усвідомити, наскільки тісними є стосунки Церкви та її Господа, членів однієї жертви, як це пояснюється в Господніх словах: “Чому ти Мене переслідуєш?”

Однак, минали тижні, місяці і роки, а дефект зору ставав для апостола великим тягарем. Він, напевно, дивувався, чому Господь дозволяє, щоб ця недуга продовжувалася. Він добре знав, що Божественній силі було б так само легко дати йому досконалий зір, як і не дати. Справді, він мав постійні докази цього – Божественної сили у зціленні хворих, – коли з далеких і близьких країв присилали хустинки, які він благословив, і ті несли з собою Божественне благословення і зцілення. Очевидно, апостол міркував, що відколи він трохи постраждав від цієї недуги, вона мине. Можливо, він навіть припускав, що Бог хотів спонукати його смиренно просити про її взяття.

Св. Павло пояснює, що він дійсно просив про зцілення – про те, щоб позбутися цієї важкої недуги, “колочки”. Він каже, що робив це тричі. При цьому є щось, що він, очевидно, досі не усвідомлював виразно, а саме, що зцілення його очей буде чимось на зразок реституційного благословення. Але св. Павло, як і ми всі, був покликаний Господом не до реституції, а до жертви, як він сам пояснював це іншим: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1). Знаючи, що Божі благословення передаються через нього іншим, він дивувався, що деякі з них, можливо, не призначені для нього самого. Він ще не засвоїв, що дари, які він отримав, були для мирських, а не святих, які посвятили себе на жертву. Він ще не засвоїв, що якщо Господь дозволить йому забрати назад своє посвячення жертвувати, то це означатиме, що він відповідно втрачатиме духовні благословення і милості, якими Бог обдаровує нас, коли ми жертвуємо земні речі.

ДВА СПОСОБИ ДОПОМОГТИ НАМ

Було б неправильно підбадьорювати св. Павла на хибному шляху, в його молитвах про зцілення. Тому ці молитви були відхилені. Правда, Господь задовольняв подібні прохання багатьох, які не знали нічого кращого, як просити про подібні милості. Але з великим апостолом було інакше. Він, як і Господь, був прикладом для черідки, а тому задовольнити його прохання було недоречно. Однак те, що зробив Бог, стало уроком не лише для св. Павла, але й благословенним уроком для нас, його братів, протягом усього Євангельського віку.

Хоча не було правильним зняти тягар з апостола у відповідь на його молитву, і хоча Бог бачив особливий спосіб, яким ця колочка в тілі буде особливо корисною для нього в розвитку святого Духа, тим не менш, його молитва могла отримати відповідь ще більш дієву, ще більш благословенну іншим чином. Замість того, щоб забрати ці труднощі, Господь обіцяв ще більше благодаті, ще більше сили, ще більше витривалості, щоб зустріти труднощі, подолати їх, компенсувати їх. Це дійсно було набагато краще для св. Павла в усіх відношеннях, ніж якби його молитва була почута. Ми не знаємо, як не знав він сам, наскільки необхідною для збереження його смирення і корисності в служінні була

ця “колючка в тілі”. Однак ми можемо знати напевно, що дарування йому більшої благодаті було більшим благословенням, тому що Господня благодать допомагає в усьому, у всіх життєвих справах, тоді як забирання колючки було б лише полегшенням в одному напрямку. Недарма апостол, зрозумівши ситуацію, вигукнув: “Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене!” (2 Кор. 12: 9).

У цьому досвіді св. Павла є благословенні уроки для всього дорогого Господнього народу протягом усього Євангельського віку. Ми маємо різні колючки в тілі, різні труднощі, різні випробування; деякі з них розумові, деякі фізичні; деякі добре зрозумілі іншим, деякі невідомі нікому,

окрім нас самих. Якою втіхою для багатьох було запевнення Господа, що які б випробування і труднощі Він не залишив нам, Він дозволяє їх для мудрих і люблячих цілей. Він запевняє нас, що всі вони будуть діяти разом для нашого добра. Про них він говорить: “Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі”.

Беручи до уваги погляд апостола, дорогі співслужителі хреста, сприймаймо всі наші переживання з доброю вірою, усвідомлюючи правдивість слів, що наші слабкості, наші недосконалості, наші немочі є не для того, щоб завдати нам шкоди, а для того, щоб під пильним доглядом Господа дозволити Йому ще більше доповнити Своєю силою наші охочі намагання.

R4432 (1909 p.)

ПЕРЕКРУЧУВАННЯ ПИСАННЯ

“Неуки та незміцнені перекручують...

Писання на власну загибель свою”

(2 Петра 3: 16).

Приклад цього можна знайти на шпальтах відомого журналу, редактор якого колись був щирим співпрацівником з нами в розповсюдженні Жнивної Правди. Все ще погоджуючись з тим, що ми вже тридцять п'ять років перебуваємо в Жнивах і що вони скоро закінчатся, він повідомляє своїм читачам, що просить вибачення в Бога за те, що протягом майже вісімнадцяти років проповідував те, що тепер вважає серйозною помилкою, а саме: що Церква Христа має частку в стражданнях свого Відкупителя, частку з Ним у Його жертві в якості членів Його Тіла, доповнюючи те, що залишилося від страждань Христа – страждань з Ним, щоб також царювати з Ним, стаючи мертвими з Ним, щоб також мати змогу жити з Ним на духовному, небесному рівні.

Цей редактор тепер називає все це темрявою і, очевидно, думає, що тільки в кінці жнив він чиркнув сірником і запалив новий світильник, який показує, що шлях, яким він раніше йшов, був хибним, а світло, яке раніше осявало його шлях, було від супротивника. Він ще не відмовився від усіх прекрасних Жнивних Правд, але ми можемо обгрунтовано очікувати, що з цією відмовою від основи всіх духовних надій він незабаром прийде до висновку, що все, що він бачив при виході з Вавилону, було оманною, і що він повністю повернеться в “зовнішню

темряву” Вавилону. “Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява”, – сказав наш Учитель.

Згаданий редактор з якихось невідомих нам причин став невдоволеним по відношенню до нас особисто. Відчуження або гіркота духа, ймовірно, призвели до бажання прискіпуватися до нас. А оскільки ми особисто зайняті в служінні Правді, то особиста неприязнь, не знайшовши іншого шляху, вилилася в нападки на правди, які ми представляємо. Ми не знаємо, наскільки сильно супротивник причетний до викривлення і спотворення суджень. Ми не знаємо, наскільки інші можуть бути відповідальними через надмірне захоплення або злі навіювання, але [R4434] ми віримо, що Господь не дозволить жодному зовнішньому впливу відлучити від Себе і Своєї Правди тих, чиї серця віддані Йому.

Цей випадок не тотожний тому, про що сказав наш Господь: “Не забороняйте йому, бо немає такого, що Ім'ям Моїм чудо зробив би, і зміг би небаром лихословити Мене. Хто бо не супроти нас, той за нас” (Мр. 9: 39, 40). Це випадок прямої опозиції – прямих нападок на Жнивну Працю, якій він служив роками, прямих нападок на саму доктрину, яка, поряд з Викупом, лежить в основі наших сподівань. Цей колишній брат тепер намагається зірвати Жнивну Працю наскільки це можливо. Він хотів би, щоб Господній народ скрізь ішов за ним у зовнішню темряву під оманливим лозунгом: “Ми всі були засліплені і введені в оману «Вартовою

Вежею»; але тепер – Еврика! Я, на щастя, знайшов справжнє світло, яке Господь прагнув нам дати раніше в Жнива, але зміг донести до нас лише тепер, під сам кінець”.

Проте, дорогі читачі, ми не повинні боятися жодних перешкод Господній справі з цього чи з будь-якого іншого боку. Якщо це – Жнивне послання, і його служіння – від Бога, то його не можна повалити. Якщо ж воно не від Бога, то ми були б раді, якби воно було повалене, щоб ми та інші могли звільнитися від неправди. О, як би ворог хотів переконати нас, що наш присутній Господь подав нам отруйну їжу, і що ми повинні негайно покинути Його стіл і піти деінде, щоб втамувати свій голод і спрагу праведності та Правди. Ці та інші зусилля будуть успішними лише в тому, що відсіють не вартих цієї Правди. Ті, які залишаться, стануть сильнішими, ніж будь-коли досі, через глибше вивчення теми Угод, Жертв за гріх тощо.

ЧАША СПІЛЬНОСТІ

Двадцять дев'ять років тому ми опублікували деякі риси Теперішньої Правди щодо Другого Приходу нашого Господа, часу Жнив, Тисячолітнього Віку, Часів Реституції. Але перед тим ми перебували певною мірою в замішанні, у темряві щодо небесних і земних обітниць. Ми бачили, що Церква має обітницю небесної, духовної природи і слави. Ми також бачили, що обітниця світові, очевидно, земного характеру – що люди побудують будинки і заселять їх, посадять виноградники і будуть їсти їхні плоди і т. д. Ми не до кінця усвідомлювали причину такої різниці природ і були схильні дивуватися, чому ми не знаходимо в Писанні нічого, що вказувало б на те, що в кінці Тисячоліття світу буде дарована небесна природа.

Приблизно в той час, у 1880 році, Господь звернув нашу увагу на інші риси Свого плану, які ми раніше не бачили і, наскільки нам відомо, не бачив ніхто інший з днів апостолів. Ми зрозуміли, що це додаткове світло було світлом Жнив для дозрівання пшениці, і аж ніяк не було свідченням більшої мудрості або здатності до тлумачення Біблії з нашого боку. Прийшов належний час, а з ним і зрозуміння. Учитель, Який вже служив нам, приніс зі скарбниці “нове й старе” щодо Угод та жертв Примирення. Ми були вражені довжиною і шириною, висотою і глибиною Божественного Плану і виклали їх у брошурі під назвою “Тіні Намету Кращих Жертв”.

Саме через ці благословення “Тіней Намету” Господь показав нам, як і чому Церква цього Євангельського віку покликана до небесної слави, тоді як Божественна мета щодо людства в цілому – відновити до людської досконалості й вічного життя всіх охочих і слухняних, і це буде дароване вірним у кінці Тисячолітнього віку, коли вони досягнуть людської досконалості, а “відновлений рай” пошириться на всю землю.

Тоді ми вперше зрозуміли значення слів апостола про “таємницю заховану”, а саме: про тісний, близький зв'язок між Христом і Його вірними послідовниками, “більш ніж переможцями” (Diaglott). Саме тоді ми зрозуміли слова апостола: “Бог... Його [Христа] дав найвище за все, за Голову Церкви”, і “ми – члени Тіла Його”. “Ця таємниця велика, а я говорю про Христа та про Церкву”. О так, це справді захована таємниця – що Церква повністю відокремлена від світу і їй запропоновано велику нагороду слави, честі та безсмертя, Божественну природу. Але ми також побачили, що ця нагорода була запропонована на певних умовах, пов'язаних з жертвуванням, а не лише за умови віри, хоча віра є основою всіх наших надій. Пропонований “високий поклик” є виправданням від гріха в якості нагороди за віру, але він додатково містить обітницю для виправданих: якщо вони будуть страждати з Христом як Його члени, то також будуть прославлені з Ним у Його Небесному Царстві, будуть з Ним, сидітимуть на Його престолі і розділятимуть Його славу.

Тепер ми почали розуміти, чому дорога в цьому Євангельському віці має бути такою “вужкою”, такою важкою, у той час як дорогу до вічного життя Господь обіцяв в Тисячолітті зробити широкою, “битою”. О так! З цього погляду все зрозуміло, і слова апостола сповнені сенсу для нас, коли ми читаємо: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1). Тепер ми побачили два кроки: перший, виправдання вірою, і другий, вхід до цієї благодаті “високого поклику” через зачаття святим Духом. Св. Павло висловився так: “Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми вірою одержали доступ до тієї благодаті, що в ній стоїмо, і хвалимось надією слави Божої”, яка має об'явитися в нашому Господі і в нас, Його членах, у Його Царстві. Тепер ми знаємо, чому св. Павло так прагнув доповнити міру Христових страждань,

і ми були заохочені наслідувати його приклад, доповнюючи частку страждань Христа, які Він залишив для нас. Тепер ми знаємо, що мав на увазі св. Павло, коли казав: “Тож виходьмо до Нього поза табір, і наругу Його понесімо” (Євр. 13: 13).

З цього останнього тексту ми зрозуміли, що він мав на увазі жертви Дня Примирення, про які згадується в контексті, в якому він говорить, що тіла тих тварин, кров яких здійснила поєднання за гріх, були палені поза табором. Образ показує, що першою з цих жертв був телець, а другою – козел Господній (3 М. 16); що священник спочатку зарізав тельця, наданого ним самим, а потім козла, наданого громадою синів Ізраїлю. Ми досить чітко бачили, що телець представляв жертву нашого Господа і що єдиною іншою жертвою, паленою поза табором, був козел, а отже, апостол, мабуть, мав на увазі нас, Церкву, членів Тіла Христа.

Це було основою наших презентацій для Церкви протягом цих двадцяти дев'яти років. Ми вважаємо це єдиним ключем до всіх чудових відповідностей Божественного Слова, оскільки вони, з Господньої ласки, тепер є в нашому розпорядженні. Ми не маємо жодного сумніву, що наш великий супротивник хотів би відібрати в нас цей цінний ключ до Божественного Плану, бо тільки він пояснює “таємницю” Євангельського віку, якою є Церква та її особливий поклик до привілеїв жертви зараз і привілеїв слави згодом. Апостол не помилився.

Ніщо з заслуги не належить нам. Від початку і до кінця ми показували, що заслуга належить нашому дорогому Відкупителю, Який завдяки “тілу, приготованому” для Нього як жертві на смерть, зміг стати виправданням усіх, хто довіряє Йому. Наше виправдання прийшло через віру в Його кров, адже вся заслуга є Його заслугою. На додаток наше зачаття святим Духом ґрунтувалося на нашому повному посвяченні бути мертвими разом з Ним.

РЕЧІ, ЗАГУБЛЕНІ З-ПЕРЕД ОЧЕЙ

Згаданий редактор каже нам, що він більше не бачить того, що наші страждання як членів Тіла Христа є частиною Його страждань. Усе це, стверджує він тепер, було помилкою. Те, що ми повинні царювати з Ним, тому що страждаємо разом з Ним, він називає помилкою. Можливо, колись, якщо він скаже нам, ми будемо раді дізнатися про якусь іншу причину, чому ми страждаємо і з ким ще ми страждаємо, чим ми жертвуємо і для чого ми жертвуємо, і якої

корисної мети наша жертва коли-небудь досягне. Можливо, хтось знайде якісь способи застосування цих віршів Писання, але ми впевнені, що він не знайде жодного задовільного для нашого розуму тлумачення, окрім того, яке ми вже знайшли і яке пов'язане з “таємницею”. Наші друзі в номінальних церквах століттями перекручували ці вірші Писання в якомусь туманному запамороченні, не знаючи, як їх розсудливо застосовувати, і не розуміючи “таємниці”, адже належного часу для її розкриття не було до Жнив.

КРОВ УГОДИ

Цей колишній співпрацівник тепер нападає на нас і звинувачує, що ми вчинили гріх на смерть, коли застосували ці вірші Писання саме так – ствердили, що ми страждаємо з Ним, що ми беремо участь у Його стражданнях (Христа), а не в якихось інших стражданнях. Якщо ця позиція вірна, то ми перебуваємо під осудом Другої Смерті вже двадцять дев'ять років, а цей співпрацівник – вісімнадцять років. Але ці роки були найблагоденнішими в нашому житті і, як ми припускаємо, також у його житті. Ця доктрина протягом цих років була “ключем” до “Таємниці Божої”, яка привела більше християн до повного і глибокого посвячення Господу, ніж будь-що інше, коли-небудь відоме з днів апостола.

Безумовно, з позицією цього брата, як і з позицією всіх інших, хто коли-небудь залишив світло Теперішньої Правди, пов'язано багато непослідовності. Наприклад, Святе Письмо досить чітко показує, що той, хто вчинив цей гріх на смерть, не може відновитися [R4435] до покаяння, розуміючи, що він знову розіп'яв Господа і виставив Його на відкритий сором (Євр. 6: 6). Якщо доктрина участі Церкви разом з нашим Відкупителем у Його жертві як Його “членів” це те саме, що вважати за звичайну “кров заповіту, що нею освячені”, то як міг цей брат стверджувати, що після вісімнадцяти років такої омани і заслуговування на Другу Смерть він уникнув такого осуду і отримав особливе благословення від Бога і особливий привілей запалити новий смолоскип і покликати Господніх овець у протилежному напрямку?

Але давайте розглянемо підставу такого серйозного звинувачення, яке цей редактор так красномовно висуває, кажучи: “Ми не знаємо жодного міркування, на підставі якого могли б перейти на їхній бік. О, якби ми мали десять тисяч сурм, щоб застерегти тих, хто приймає цю

останню з теперішніх оман. Це – випробування! Хто на боці Господа?” Ми згодні з тим, що це – своєрідне випробування і що воно повністю виявить, хто на боці Господа, хто розділить Його чашу, розділить Його страждання, бо ніхто інший не розділить Його слави.

Зверніть увагу на вірші Писання, які, як запевняє нас цей новий носій світла, засуджують усіх, хто вірив, що вони поділяють страждання Христа як умову, на якій вони можуть сподіватися на майбутню участь у Його славі. Читаємо: “Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників. Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає при двох чи трьох свідках, скільки ж більшої муки, додумуетесь? заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив?” (Євр. 10: 26-29).

Цей преподобний екзегет з жахом піднімає руки і, вказуючи на це місце Писання, а потім на нас і тридцять тисяч тих, хто так само вірить, каже, що він вийшов з цього стану Другої Смерті і готовий допомогти всім нам вийти, якщо ми підемо за ним і підпишемося на його журнал. Навпаки, той самий фрагмент Писання, який він цитує, говорить, що для класу, описаного в цих віршах, немає абсолютно ніякої надії, тому що “вже за гріхи не знаходиться жертви”. Вони спожили свою частку в заслугі Христової жертви.

Апостол говорить про перекручення, спотворення Писання, і можна легко здогадатися, що потрібно докласти чимало зусиль, щоб, перекручуючи та спотворюючи цей вірш Писання, намагатися змусити його служити цілям цього редактора. Він робить основний наголос на словах “той, хто... кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав”. Для досягнення своєї мети він перекрутив Писання таким чином: “Кров заповіту, що нею освячений, вважав річчю, що поділяється багатьма”. Спроба полягає в тому, щоб довести, що всі, хто претендує на спільність з Христом у Його смерті (у тому, щоб, за словами апостола, “бути мертвими з Ним”, “охриститися в Його смерть”, тим самим беручи участь у крові Нової Угоди, яку Ісус запечатує Своєю власною кров’ю і в якій Він запрошує нас бути партнерами і мати частку), винні, згідно з цим звинуваченням, заснованим на наведеному вірші Писання, у тому, що вони

“потоптали Сина Божого, і кров заповіту, що нею освячені, за звичайну вважали”.

Цей викривач зовсім заблукав. Апостол говорить, що ми були виправдані через віру в кров Ісуса, а тут апостол говорить про тих, хто після виправдання через кров Ісуса перейшов до освячення через кров Угоди. Яка різниця між виправданням і освяченням, а також між кров’ю Ісуса, яка виправдовує, і кров’ю Нової Угоди, яка освячує?

Ми відповідаємо, що існує велика різниця. Нашій увазі представлено дві окремі дії. Ніде в Писанні не сказано, що ми виправдовуємося Новою або будь-якою іншою Угодою, ані кров’ю Нової або будь-якої іншої Угоди. Ми виправдані вірою – вірою в кров Ісуса як нашого Відкупителя. Наше виправдання настає, як тільки ми приймаємо великий факт, що ми були грішниками, що Ісус віддав Своє життя заради нашого відкуплення, і вірою приймаємо свою частку в цьому відкупленні. Лише виправдані таким чином вірою в Його кров запрошені стати Його учнями, Його послідовниками, учасниками жертви з Ним і Його співспадкоємцями в славі, членами великого Пророка, Священика, Царя, Судді і Посередника, Який прийде в силі з великою славою, як тільки останній член Його Тіла буде вдосконалений через участь у стражданнях Христа. Пам’ятаймо, що лише виправдані є покликані до цього “високого поклику”, до цього великого привілею мати участь у Христовій Угоді, Крові Нової Угоди (Закону). Якщо це правда, то легко помітити, що апостол має на увазі цей посвячений клас – “освячених кров’ю Завіту”.

Подумайте про те, що наш Відкупитель – “людина Ісус Христос” – віддав Своє життя, щоб запечатати Нову Угоду (Закону) з Ізраїлем, а через Ізраїль – зі світом. Він посвятив Своє земне життя і віддав його на смерть для цього. Його безчестя і смерть символічно названі Його чашею, з якої Він пив. Він пропонує у Євангельському віці частку виправданим віруючим, кажучи, що якщо вони питимуть цю чашу з Ним, якщо страждатимуть з Ним, Він прийме їх як “членів Свого Тіла”. Отець дасть їм зачаття святим Духом, і у відповідний час вони народяться з мертвих у “Його воскресінні” як Його славне Тіло і співучасники з Ним у справі роздавання благословень Нової Угоди (Закону) Ізраїлю та всьому світу.

Всі, хто приймає Його пропозицію, вважаються з Ним посланцями цієї Угоди, тобто

слугами Угоди, – тими, хто присвятив, посвятив, пожертвував своє життя з метою встановлення цієї Нової Угоди (Закону), через яку Христос, з Церквою включно, як Насіння Авраама благословить Ізраїль і всі роди землі. Апостол каже: “Він нас зробив бути здатними слугителями Нового Заповіту [Закону]”, тобто здібними слугами цієї Угоди. Частина нашої служби ми виконуємо в даний час, служачи нашому великому Голові і співчленам Його Тіла, “будуючи себе найсвятішою вашою вірою” (Юди 20). Але в ширшому сенсі слова, ми стаємо здібними, здатними слугами Нової Угоди (Закону) завдяки теперішньому досвіду, який використаємо для ефективної служби, коли Нова Угода (Закону) вступить у дію і буде запроваджений Тисячолітній вік.

Ми віримо, що чітко пояснили той факт, що наше посвячення, наше освячення, наше прийняття Господа, наше жертвування разом з Ним і наше остаточне прославлення з Ним пов’язані з великою Працею, яку Він взяв на Себе, а саме: посередництвом Нової Угоди (Закону) між Богом і всім людством Ми були покликані зі всього людства, зі світу, саме з цією метою – стати членами цього класу “таємниці”, Тіла Посередника. Отже, наше освячення було пов’язане з “кров’ю Нового Заповіту [Закону]”. Якби не було Нової Угоди і нашого запрошення взяти участь у посередництві з нашим Відкупителем, не було б теперішнього поклику до слави, честі, безсмертя і співпадкоємства в Царстві. Отже, коли апостол говорить про тих, хто “кров заповіту... за звичайну вважав”, ми повинні розуміти, що він мав на увазі тих, хто залишає Господа, зрікається Його вчень, зрікається свого посвячення, з неповагою ставиться до цього особливого поклику до співпадкоємства. Апостол пояснює, що це відбувається внаслідок того, що вони недостатньо усвідомлюють цінність цього посвячення, цінність цієї “крові”, привілей брати участь з Христом у Його жертві. Вони вважають твердження “бути мертвими з Ним” буденною річчю. Вони втрачають з поля зору його справжню цінність. Вони втрачають з поля зору те, що насправді зобов’язалися робити, коли посвятилися на смерть. Вони втрачають з поля зору те, що означає принести своє тіло в живу жертву. Змінивши своє ставлення до Господа, вони більше не вважають свою Угоду бути мертвими з Ним священним обов’язком, а радше буденною справою, звичайною річчю.

ДОКАЗ ІЗ ГРЕЦЬКОЇ МОВИ

Брат, непослідовність аргументації якого ми критикуємо, каже нам, що його твердження підтверджується грецьким текстом – що грецьке слово, яке в Євр. 10: 29 перекладене як “звичайну”, *koinos*, насправді слід перекладати як “річ, що поділяється багатьма”. Він застосовує це до нас і до всіх, хто бачить цю річ так як ми, адже ми говоримо, що кров Христа, чашу Христа, поділяє “Мала Черідка” учнів Христа, які стають мертвими з Ним, страждають з Ним у цьому Євангельському віці. Ми відповідаємо, що брат недостатньо глибоко вникнув у зміст грецького слова. Грецьке слово, яке б відповідало його баченню, – це *koionia*, що означає “партнерство”, або, буквально, “участь”, згідно з визначенням Великого тлумачного словника Стронга (*Strong’s Unabridged Dictionary*). Той самий словник визначає *koinos* як “буденний, осквернений, нечистий”. Іншими словами, хоча думка про участь присутня в обох цих словах, одне з них містить думку про щось нечисте, тоді як інше – про чисте і бездоганне партнерство. Очевидно, що думка, яку ми наводимо, про участь з Христом у стражданнях теперішнього часу і Його прийдешній славі, не є про щось “буденне, нечисте”, як *koinos*, а про “партнерство, участь”, як це виникає з іншого грецького слова, *koionia*. Така наша відповідь на звинувачення і на неправильне тлумачення Святого Письма на його підтримку.

Але гляньмо трохи далі в тому ж напрямку і побачмо, що ми знаходимо. Звернімося до 1 Кор. 10: 15-17 і послухаймо, як апостол говорить: “Кажу, як розумним; судіть самі, що кажу я. Чаша благословення, яку благословляємо, чи не спільнота то крові Христової? Хліб, який [R4436] ломимо, чи не спільнота він Тіла Христового? Тому що один хліб, Тіло одне нас багато, бо ми всі спільники хліба одного”. Цей уривок дуже простий і зрозумілий в англійському перекладі, але коли ми вказуємо на грецьке слово, двічі перекладене як “спільнота” у стосунку до крові і Тіла Христа, то уривок набуває подвійної сили. Це грецьке слово – *koionia*, і воно означає партнерство, буквально – участь.

Тут апостол говорить нам, що всі члени Тіла Христа мають *koionia*, участь у крові Христа, одній чаші, і в Тілі Христа, одному хлібі, який тепер ламається, щоб через діяльність Нової Угоди (Закону), запечатаної Його Кров’ю, Ізраїль і весь світ могли годуватися хлібом життя.

Звичайно, нікого не можна переконати всупереч його волі, але ми вважаємо, що весь Господній народ, просвітлений Його Духом, повинен бути здатний бачити, що апостол радить, схвалює, підтверджує те, що згаданий редактор засуджує і, перекручуючи грецький текст, намагається зробити підставою для свого власного осуду на Другу Смерть, а також вашого і нашого.

ЗАСЛІПЛЕННЯ СВАВІЛЛЯМ

Ми вже багато років вказували на те, що тієї ночі, коли нашого Господа зрадили, Він встановив Пам'ятку Своєї смерті, замінивши нею юдейську пасхальну вечерю і давши хліб і чашу, що представляли Його плоть і кров, замість пасхального ягняти, кажучи: – Так робіть кожного разу, коли це робите на спомин про Мене, – не на спомин про ягня, не на спомин про образ з Єгипту, але дивлячись уперед і розуміючи позаобраз. Він хотів, щоб вони сприймали Його як агня, а Церкву – як первородних, врятованих під час ночі цього Євангельського віку і готових вийти вранці Тисячоліття, представлених в Аароні, первосвященнику, його синах, священниках, і племені Левія, їхніх співслугах, а також представлених, з іншого боку, у Мойсеї, великому Законодавцю і Посереднику. Написано: “Бо Мойсей провіщав: Господь Бог вам Пророка підійме від ваших братів, як мене; у всіх Його слухайтеся, про що тільки Він вам говоритиме! І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 22, 23).

Бог підняв Ісуса, щоб Він був Головою великого позаобразного Посередника. У цьому Євангельському віці Він піднімає Церкву Первородних як членів Свого Тіла. Незабаром увесь Посередник буде завершений, і тоді, як великий Посередник Нової Угоди (Закону), цей позаобразний Посередник запечатає цю Угоду Своєю кров'ю, заслугою Своєї жертви, яку Він зараз дає Церкві, Своему Тілу, дозволяючи нам брати участь у Його стражданнях, щоб ми також могли розділити Його славу.

Ця частка страждань Христа символічно представлена в Його “чаші”, названій кров'ю Нової Угоди, Нового Заповіту, Нової Волі. Своєю смертю Господь відмовився від Своїх земних прав, щоб запечатати цю Нову Угоду і, дозволяючи виправданим віруючим приєднатися до Нього в Його стражданнях, Він дозволяє нам, членам Його Тіла, брати участь у цьому запечатуванні Нової Угоди (Закону).

Отже, коли Він передавав учням “чашу”, Він не мав на увазі, що пиття цієї чаші означало їхнє виправдання. Вони вже були виправдані. Він уже сказав їм: “Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті”. “Не від світу ви, як і Я не від світу”. Передаючи їм “чашу” і кажучи: “Пийте з неї всі” (і пийте з неї все), Він мав на увазі наступне: – Цим Я символічно даю вам привілей розділити Мої страждання, символічно представлені в цій чаші. Я віддаю Своє життя, щоб запечатати Нову Угоду (Закону), давно обіцяну Отцем, і якщо ви хочете бути членами Духовного Насіння Авраама, то зараз у вас є така можливість. Ви вже виправдані вірою. Моя смерть зробить це дієвим для вас, і ви будете окроплені від усякого лихого сумління. Усе це було підготовкою з наміром дати вам можливість розділити зі Мною чашу безчестя, смерті, горя, жертви. Якщо ви страждаете зі Мною, якщо ви п'єте з Моєї чаші, ви сидітимете зі Мною на Моєму престолі. Якщо ж не п'єте з Моєї чаші, то не сидітимете зі Мною на Моєму престолі.

Усі вірні Христові члени, які свідомо споживають цей хліб, розуміють, що він означає не тільки ламане тіло нашого Господа, але й ламане тіло Його Церкви, як пояснює св. Павло. Так само “чаша” була як кров'ю, тобто жертвою, Христа, так і нашою, якщо ми приймаємо її на Його запрошення і споживаємо разом з Ним. Що ж до нашого аргументу про те, що ми повинні розділити Господню чашу, то цей брат, очевидно, так хотів її позбутися, що договорився до того, що наш Господь не пив з неї. Давайте подивимося, чи справді Ісус пив з однієї чаші, що символізувала одні страждання, і давав Своїм послідовникам іншу чашу, що символізувала інший вид страждань. Чи це так? Що говорить Святе Письмо? Читаємо зокрема: “Господь Ісус ночі тієї, як виданий був, узяв хліб, подяку віддав, і переломив, і сказав: Прийміть, споживайте, це тіло Моє, що за вас ломається. Це робіть на спомин про Мене! Так само і чашу взяв Він по Вечері й сказав: Ця чаша Новий Заповіт у Моїй крові. Це робіть, коли тільки будете пити, на спомин про Мене” (1 Кор. 11: 23-25).

Записи в чотирьох Євангеліях залишають питання пиття чаші нашим Господом невизначеним, хоча вони явно натякають на те, що Він спочатку пив з неї, а потім дав Своїм учням. Але апостол Павло, як зазначалося вище, робить це питання однозначним.

Крім того, зверніть увагу на слова нашого Господа до двох учнів, які зажадали бути поруч з Ним на Його престолі в Царстві. Він сказав: “Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму або христитися хрищенням, що я ним хрищуся?”. Коли вони підтвердили свою готовність, Він запевнив їх, що подбає про те, щоб вони мали таку можливість і, тим самим, отримали місце на Престолі, хоча не міг сказати їм, наскільки

близько до Нього вони будуть, оскільки це справа Отця. Чи маємо ми сумніви щодо того, яку чашу Він мав на увазі і яке хрищення? Звичайно, ні, бо чаша Учителя була чашею страждань, безчестя і смерті. Наша чаша повинна бути такою ж “чашею”, Його чашею, інакше ми не матимемо жодної частки у славі Його Царства (Мр. 10: 38-40).

R4433 (1909 p.)

ПОКОРА, ЛАГІДНІСТЬ, ТЕРПЕЛИВІСТЬ, ХАРАКТЕР

У справі перерахованих вище елементів Господнього духа для Церкви ніколи не було більш важливого моменту, ніж зараз. Тепер, коли великий ворог має особливу силу, адже це “година випробування, що має прийти на весь всесвіт, щоб випробувати мешканців землі”, кожен воїн хреста повинен бути більш пильним, ніж будь-коли. Але на перше місце поставмо характер і принцип, а потім терпеливість, лагідність, покору. Св. Павло писав до Тимофія, щоб “навчати противників із лагідністю”.

Наша любов до братів у поєднанні з нашим знанням про випробування, в яких вони перебувають, дасть необхідний стимул для вправлення і плекання названих благодатей. І пам’ятаймо, що наша година випробування не менша, ніж їхня. Випробуванням для одних можуть бути фальшиві вчення; для інших випробуванням може бути рішучість і характер у ставленні до неправди, або ж любов до братів і лагідність, з якою вони намагатимуться зробити все, що в

їхніх силах, щоб врятувати їх, навіть якщо вони вважають це завдання безнадійним (Євр. 6: 3).

Якщо ми зазнаємо невдачі в любові, ми зазнаємо невдачі в найважливішій з усіх речей. Тому кожному з нас важливо відстоювати свою позицію за правду і проти неправди, але з любов’ю, лагідно, непоступливо. Наприклад, у справі Обіту цілком правильно пояснити його біблійність, показати, що кожне його положення повністю відповідає вченням Біблії, вказати на його переваги та благословення для власного серця. Але було б несправедливо і не з любов’ю робити більше, ніж це. Дозвольте Господу вирішити цю справу Його духом і провидінням. Якщо вчинок не є добровільним, він втрачає свою цінність в очах Бога. Не допускайте, щоб Обіт чи будь-яка інша добровільна річ спричинила поділ між членами. Якби поділ стався по інших лініях, це було б інакше. Ми повинні робити все, що в наших силах, щоб “зберігати єдність духа в союзі миру”.

R4391 (1909 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.